JURNALUL®

S.F.

Nr.54 Anu l III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 100 lei

Harlan ELLISON
Cătălin IONESCU
Jacques BERGIER

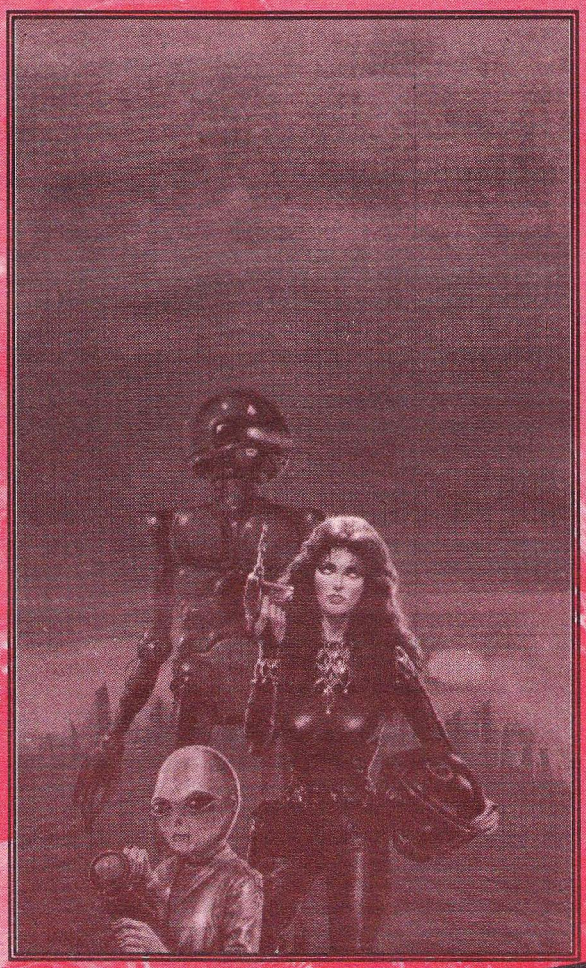

CINENEWS • FANDOM NEWS

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

Cătălin IONESCU

DEȘERTUL ZEILOR

n. 13. 08. 1958 . Debut în 1981 în revista Știință și Tehnică cu povestirea DorinȚa, ce a cîștigat concursul „Avertisment pentru liniștea planetei". A trecut prin trei cenacluri – Solaris – Jules Verne – Quo Vadis? Deși este inginer salariat la PETROBRAZI SA lucrează și ca redactor la postul de Radio Prahova din Ploiești, pregătind emisiunea SF FM. A mai publicat în „Avertisment pentru liniștea planetei", „Povestiri despre invențiile mileniului trei", „La orizont această constelație", almanahul AnticipaȚia. Din palmares amintim premiul II al Convenției Naționale din 1983 și un premiu II la sesiunea Helion 1985. Necăsătorit !!!

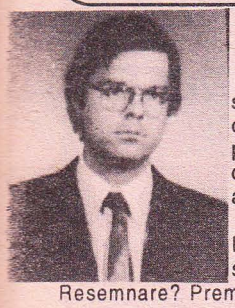

1 Zeii se nasc și mor în deșert. Unul din puținele gînduri care se zbat în mine, acum, obsedîndu-mă. Nu știu exact și probabil nu știe nimeni cu precizie din ce timpuri obscure a apărut această afirmație.

Zeii se nasc și mor în deșert. Ridic din umeri, singur, în cabina strîmtă a aparatului. Înțelepciune? Resemnare? Premoniție? Oricum, nu are nici o importanță. Aici, zeii se nasc într-adevăr în deșert. Zeii, sau altceva, ce ține locul lor.

Pornesc motoarele. Un vuiet înfundat sfîșie liniștea din jur. Trei ecrane prind viață, etalînd informații și culori. Apoi îmi ating cu un gest reflex lanțul de la gît. Caut cu degetele cristalul agățat și îi simt muchiile ascuțite. Nu, nu este bine, știu asta. Îmi retrag mîna și prind manșa. Închid ochii, strîngîndu-i cu putere. Și cînd trecutul revine, invadîndu-mă, mă las un timp în voia lui, înainte de a recurge la tehnicile de control mental.

Pe Jennifer am cunoscut-o cu douăzeci de ani în urmă, pe vremea studenției, la cursul de universism.

În amfiteatrul aproape gol, vocea monotonă a conferențiarului ridica reverberații slabe. Aveam impresia că nimeni nu lua în seamă prelegerea, jumătate istorică, jumătate teologică. Nu mă interesa în mod deosebit universismul. Admiteam, desigur, necesitatea existenței unei spiritualități, dar nu și obligativitatea îmbrățișării vreunei forme concrete a ei. Priveam însă această credință ca pe unicul drum posibil atunci, într-un fel, ca pe un rău necesar. De aceea, cînd fata brunetă s-a ridicat în picioare, am tresărit, mirat. Vorbitorul nu-și terminase tirada.

- Domnule profesor, chiar credeți că universismul, așa cum se prezintă acum, ca doctrină, să-i spunem oficială, cu reticențele de rigoare, reprezintă singurul drum spre mîntuirea sufletelor noastre?

Conferențiarul păru să nu ia în seamă tonul bătăios.

- Domnișoară, crezi cumva că Phoenix-ul nu are nevoie de Dumnezeu?

Fata răspunse imediat:

- Cred mai curînd, că Phoenix-ul nu are nevoie decît de acel Dumnezeu care îi reprezintă interesele guvernamentale, domnule profesor.

Bărbatul în vîrstă nu s-a supărat de violența răspunsului.

- Știi, domnișoară, subiectul nu este nou. Mulți s-au îndoit de locul Phoenix-ului într-o spiritualitate galactică. S-a mers pînă la a se întreba dacă avem dreptul de a adera la universism, înainte de a ne clarifica propria istorie religioasă. S-a ajuns chiar la a pune la îndoială însăși noțiunea de universism. Și totuși singura cale spirituală a

2 Phoenix-ului este universismul, dominînd toate șovăielile născute din necredință. În mod cert, Phoenix-ul a avut un mîntuitor. Nu-i știu numele, dar a existat.

– Domnule profesor, vorbim de istorie religioasă și noi nu avem habar nici măcar de propria geografie. Vorbim de galaxie și universalitate într-o lume închisă și marginală. Ne hrănim cu iluzia accesului spre exterior, într-un interior strîmt și rigid. Care este, în aceste condiții, rostul simbolului universist cel mai răspîndit, sfera? Mie-mi sugerează o închisoare, domnule profesor. O închisoare fără ziduri, dar o închisoare perfectă.

- Adopți un raționament vulgar, domnișoară. Spiritul conduce materia, mai mult, reprezintă treapta superioară.

- Nu mă îndepărtați de subiect, domnule profesor. De unde ideea existenței, sau mai curînd a necesității existenței unui mîntuitor pe fiecare planetă? De ce să credem în povestea ciudată a pelerinului mort în deșert - în care deșert? – în numele mîntuirii umane, cu acel bulgăr de nisip umed între degete, sfera universistă? Cum a fost mîntuit Phoenix-ul cînd zonele din deșertul sudic reprezintă pur și simplu întruparea răului demonic? Vedeți, cu tot universismul, pe Phoenix există încă Răul absolut, Întunericul, Infernul, sau ce nume considerați dumneavoastră mai potrivit pentru zonele non-T.

De ce condamnăm oficial secta aproape interzisă a creștinismului, care nu acceptă decît existența unui singur mîntuitor, care a luat asupra sa păcatele umanității, în totalitate, pentru salvarea lumii? Ce contează că nu știm exact care este planeta originară și nici cînd s-a întîmplat asta? Mai contează cîteva fire de ceață peste norii care acoperă spațiul și timpul umanității galactice, fărîmițată și divizată pe atîtea planete?

Oare ce avem noi de făcut nu este redescoperirea simbolurilor și căilor care duc spre Isus Christos și prin el, dincolo? De ce un universism copiat rigid mai mult pentru a îngrădi, decît a conferi o libertate spirituală? De ce nu un creștinism care ne-ar face să înțelegem atît sensul unei religii, cît și necesitatea unei spiritualități vii?

- Domnișoară, îți admir dîrzenia în cruciada împotriva universismului, dar vreau să-ți reamintesc că se consideră că și universismul are rădăcini adînci în creștinismul primitiv, evoluînd însă ulterior spre un nivel teologic superior, pe toate planurile.

- Evoluînd?! Universismul a distrus creștinismul! Și mă întreb dacă nu cumva, cineva a făcut-o cu intenții concrete. Și dacă da, atunci nu-i de mirare că a ajuns religia oficială a acestei planete!

- Domnișoară, fii, te rog, rezonabilă! O respingere atît de brutală îți poate cauza neplăceri și poate fi interpretată în diferite sensuri...

Fata nu-l lăsă să termine.

- Sîntem în tabere opuse, domnule profesor. Nu vă mai osteniți degeaba. Bună ziua.

Se ridicase și-și strîngea, nervoasă, lucrurile.

- Nici măcar nu ești foarte politicoasă, domnișoară!

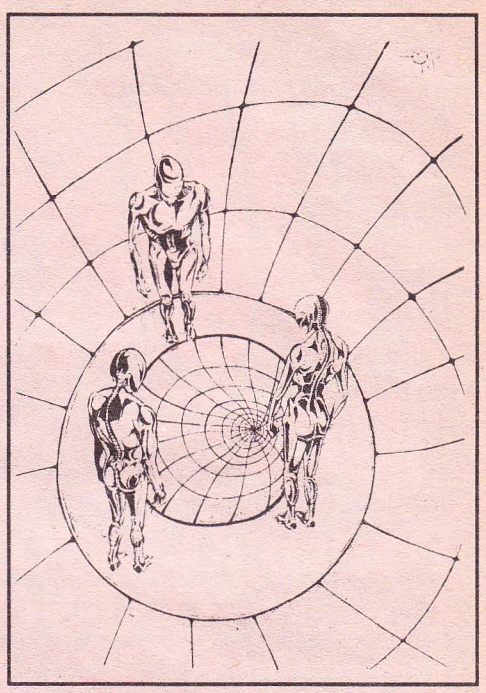

Fata pornise spre ușă cînd m-am ridicat și eu.

- Politețea nu ține loc de argumente, domnule profesor. Și nu uitați, treceți-mă și pe mine pe lista neagră.

Se oprise în ușă și mă privea cum mă apropiam. Pe buze îi apăruse un surîs adevărat.

Șase luni mai tîrziu, puțin înainte de căsătorie, purtam prima ceartă.

- Am crezut că ești de partea mea, atunci, la curs.

În ochii verzi i se citea reproșul.

- Jenny, te rog... Chiar trebuie să ne certăm din asta? Nu ajunge că am fost amîndoi dați afară din facultate?

A înălțat capul, mîndră.

- O facultate universistă! Mai sînt atîtea altele! Iar în ceea ce mă privește totul este foarte clar. Nu vreau o căsătorie universistă.

- Și vrei să ne căsătorim la templul acela creștin...

- Biserică, m-a pus la punct, rece. Biserică, nu templu.

Am dat din umeri, enervat.

- Dar este la mama-dracului! La două mii de kilometri de aici!

- Nu blasfemia! m-a implorat Jenny. Este cel

JURNALUL S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de : INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*,

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dan MERIȘCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petrică SÎRBU *(Redactori)*

Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

Adresa redacției :

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București

tel. fax . 3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

mai apropiat aşezămînt creştin,din cele cîteva de pe planetă.

- Pe naiba! Te iubesc, fetiţo. Te iubesc şi eşti singura femeie din Univers pentru mine. Te iubesc, dar nu-mi cere lucruri imposibile.

O lacrimă i-a apărut în ochi.

- Imposibile?! Să-mi fii bărbat numai pentru trup? Sufletul nu contează? Credinţa în Dumnezeul meu, nu este o parte din mine?

- Jenny...

- Nu... Nu pot...

A clătinat din cap deznădăjduită.

- Nu pot... Ori tot, ori nimic...

Am oftat adînc.

- Şi rudele? Şi cunoscuţii noştrii?

M-a privit drept în faţă.

- Vom merge apoi la orice templu universist. Important este să celebrăm noi căsătoria noastră, în faţa Dumnezeului nostru.

Am şuierat furios:

- Nu-i al nostru! E-al tău!

Imediat mi-am dat seama de gafă. Nu a replicat, dar s-a întunecat la faţă.

M-am apropiat şi am încercat s-o îmbrăţişez.

- Nu mă atinge!

S-a retras cu spatele la uşă.

- Îmi pare rău, domnule, că-ţi creez probleme. Dar nu te îngrijora, nu-ţi impun nimic. Adio!

- Stai! Jenny, stai!

Se întorsese, dar s-a oprit o clipă în uşă, aşteptînd. Încordată.

- Te iubesc, Jennifer.

A urmat un moment de tăcere.

- Şi dacă trebuie să merg două mii de kilometri pentru a te avea, am s-o fac... chiar pe jos, prin deşert, iubito.

O privire neîncrezătoare.

- Serios?

Am privit-o în ochi şi am încuviinţat din cap. Apoi a fost rîndul ei să zîmbească din toată inima.

Au mai trecut patru săptămîni şi în avioneta închiriată care ne purta înapoi acasă de la cununia noastră religioasă, eram doi tineri proaspăt căsătoriţi, în călătoria „oficială" – strict luna de miere.

– Soţia mea!

Jenny a tresărit şi m-a privit absentă.

– Dormi, iubito?

Clătină din cap, tăcută.

– Ce-i cu tine?

Se întinse uşor în fotoliu, atingîndu-mă.

– Nimic. Mă gîndeam...

– Aşa?! Nu mi-ai spus înainte de căsătorie că ai astfel de obiceiuri.

S-a bosumflat.

– Asta-i poantă?

Reflectă cîteva clipe.

– Deşi, tu eşti cel nebun. Te îndrăgosteşti de mine, eşti dat afară din facultate şi te mai şi căsătoreşti creştineşte cu mine. Şi eu, proasta de mine, accept.

– Bah. Ştii foarte bine că intrăm fără probleme la altă facultate, mai puţin atinsă de religie.

Ridică din umeri şi privi afară.

– Ştiu şi eu dacă este o soluţie...

Nu avea să fie. Mult mai tîrziu îmi voi da seama de ciudatele capacităţi de premoniţie pe care le avea Jenny. Atunci însă m-am mulţumit să verific pilotul automat. Zbor în limite normale.

– Mai avem vreo trei ore de zburat, am spus cam fără rost.

Am căscat şi apoi mi-a venit o idee.

– În deşertul de sub noi sînt două zone non-T. Cam despre ce este vorba, de fapt şi de drept?

A sărit în sus.

– La cursul ăla mi-ai luat apărarea. Vrei să insinuezi că habar n-ai de ce ai făcut-o?

– Te-am plăcut, deh. Bărbaţii sînt proşti.

– Mie-mi spui? pufni.

Căzu pe gînduri.

– Ce ştii, în fond, despre zonele non-T?

– Mai nimic. Doar că sînt adăposturi extrem de sigure pentru tot felul de bande de nelegiuiţi care visează nemurirea. Am înţeles că la asta te-ai referit cînd vorbeai de Răul întrupat acolo.

Nu a părut extrem de mulţumită.

– Oarecum. Îmi dai voie să-ţi ţin o prelegere?

– Te rog.

– Zonele non-T, în număr de patru, au fost descoperite de vreo trei sute de ani. Nu se ştie nimic despre originea lor. Se bănuieşte că sînt formate relativ de curînd, dar adevărul este că au fost descoperite abia cînd deşerturile sudice au fost explorate temeinic. Este deci foarte posibil să fie acolo de mii de ani, sau chiar dintotdeauna, avînd în vedere că nu cunoaştem nimic din istoria acestei planete. Mai ales că unele surse par a indica, înaintea valului de colonizare de acum 1500 de ani, existenţa altora, pierdute în negura timpurilor. Şi izolarea este absurdă, susţinută puternic de universism, ne împiedică accesul la arhivele din alte lumi. Te obosesc?

M-am grăbit să neg.

– Bun. Iniţial descoperirea a produs consternare. Pe o suprafaţă nu prea mare în general, legile lumii viii ies din normal. Procesul îmbătrînirii este complet stopat. Mai mult, moartea este inexistentă. În zonele non-T nici un organism nu poate fi ucis, sau nu într-un mod cunoscut. Ţesuturile au o tendinţă de regenerare uluitoare, practic egală cu viteza impulsului nervos. Dacă vrei să tai gîtul unui animal, organismul se reface instantaneu în urma cuţitului. Deci, ca să n-o mai lungim, timpul nu mai curge, de unde şi numele de non-T. Un om intrat acolo este nemuritor. El şi răul din el. La asta m-am referit atunci cînd vorbeam de Răul întrupat de zonele non-T. Ce părere ai?

– Groaznic. Să-ţi suporţi nevasta o veşnicie?!...

Nici măcar nu a schiţat un zîmbet. M-am uitat la ceas. Pînă la accident mai erau paisprezece minute.

2. Deschid ochii şi văd pista pustie. Şi am impresia că-mi privesc interiorul, un deşert mort, un nisip nemişcat, o atmosferă înţepenită într-o tăcere majoră. Un gol imens, în jurul căruia exist eu printr-o voinţă divină, străină.

Respir adînc, abdominal. În faţa mea, un deşert în care am murit de nenumărate ori, sclipeşte indiferent în soarele

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU
Corectură: Mihaela VANEA
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE

Jurnalul S.F. este înscris
în Catalogul Presei la poziţia 2.128

Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Videomania

Mirror-Oglinda

Regia Marina Sargenti
Scenariul Annette Cascone
Gina Cascone
Cu Karen Black
Rainbow Harvest
Kristin Dattilo

Cine a zis că femeile nu pot fi la fel de macabre ca, de exemplu Hitchcock? Şi chiar dacă povestea oglinzii nu este originală, punerea în scenă are o evidentă tentă – să-i spunem – feministă, prin relevarea unor detalii la care un bărbat n-ar fi insistat, ca să nu mai vorbesc despre ritmul alambic prin care curge acţiunea.

Echipa tehnică, cu nume de care – recunosc – nu m-am lovit pînă acum, aşa de tare ameţeşte cadrele încât aproape nu mai ştii în ce lume te afli. Parcă te-ai uita într-un mozaic cu clişee din „DRACULA", „TWIN PEKSS", „CASA GROAZEI" şi nu în ultimul rînd „CARRIE". Nu zic că filmul ar pierde prin asta, pentru că am spus că nu excelă prin originalitate, şi aş spune că este mare scofală să pui trăsături sau evenimente comune celor enumerate mai sus, în jurul unor personaje şi să le laşi să se plimbe totuşi coerent de la un capăt la celălalt al filmului.

„MIRROR" este un „thriller" pînă în măsele, cu viermi şi sânge, cu mobile şi podele care se zguduie sub călcîiul sadic al cutremurelor generate de Mefisto sau Lucifer, cu cadavre în săliile de baie şi ţevi care aruncă singure abur la o comandă nevăzută, cu chiuvete în care dacă-ţi bagi mâna poţi s-o scoţi amputată şi tot felul de alte chestii care îţi furnică şira spinării.

Personajul principal, Megan Gordon, este destul de controversat, fata pare resemnată, la cheremul capriciilor unei mame debusolate de moartea prematură a soţului, se acomodează greu cu noua casă, cu şcoala. Nici ea nu face mare lucru să iasă din acest unghi închis, este nesociabilă, se îmbracă excentric, provocînd rîsul unor puştance care se cred buricele oraşului. Desigur, este greu să trăieşti într-o lume care rîde de tine fără să simţi nevoia s-o calci în picioare. Ceea ce Megan începe să facă, la început involuntar, apoi devine conştientă de puterea pe care i-o dădea oglinda, ea are senzaţia că trage sforile unei forţe în stare s-o debaraseze de cei care îşi bat joc de ea, un animal puternic se naşte în trupul ei firav, un animal însetat de sînge, care vrea din ce în ce mai mult. Şi Megan ucide, în multe feluri ca să-ţi dai seama că nu are o imaginaţie stereotipă. Ba îşi dă seama târziu că este manipulată de spiritul nefast al oglinzii, dar deja se crede o criminală şi sentimentul culpabilităţii o face să se resemneze în faţa unei morţi violente.

Filmul se încheie cu ceva care lasă din luciul argintu, ceva pe care ar fi mai bine să-l vedeţi dumneavoastră, pentru că eu nu pot să-l descriu.

Personalul nu-l consider pierdere de vreme. Este ca un rezumat al tuturor filmelor de acest gen văzute până acum.

Petrică SÎRBU

planetei Phoenix. O lucire într-o margine uitată de galaxie. Închid ochii și-mi comand imaginea mării lovindu-se de țărm. Și aud iar vocea inconfundabilă a Mentorului: „Relaxarea poate fi, la rîndul ei, o armă extrem de periculoasă. Învață să o mînuiești." Încerc apoi relaxarea propriu-zisă. Imagini și sunete se învălmășesc în mintea mea. Anii de antrenament își spun însă cuvîntul și gîndurile dispar pe rînd. Și cîteva secunde contemplu relaxat altă imagine, aceea a unei flori albe, deschise, tresărind pe valurile unui lac, pe înserat.

Apoi deschid ochii și împing manșa, simțind în tot corpul vibrația puternică a motoarelor. Deșertul se pune în mișcare. Atent cu ecranele de bord, înalț avioneta și o orientez pe direcție. La înălțimea de croazieră cuplez pilotul automat. Și brusc, lăsat moale în fotoliu, mă cuprinde îndoiala. Ce șanse am? Ce șanse **reale** am acolo, în zonele non-T? Ridic din umeri. „Așteptarea, tinere, este dimensiunea primordială a vieții umane. Împrietenește-te cu ea, dacă nu vrei să ai un dușman puternic" spunea Mentorul.

Oftez și cercetez ecranele. Patru ore de zbor. Patru ore, adunate la cei douăzeci de ani. Mă las pe spate și închid iar ochii.

Cînd am deschis ochii, am privit în jur. Și primul gînd a fost o puternică stupoare: trăiam?! Îmi erau vii în minte sunetele ascuțite de avarie, sclipirea sîngerie a ecranelor și mai ales țipătul lui Jenny în timp ce încercam disperat să controlez aparatul.

Pe urmă am remarcat culoarea nefirească a nisipului. Aproape roșu. Și corpul lui Jenny. M-am tîrît spre ea. Nu părea a fi grav lovită, dar nu-și revenise din șoc. Nu înțelegeam cum aterizasem întregi, fiind ejectați din avionetă, dar nu ăsta era lucrul cel mai important. Am pălmuit-o ușor pe obraji. A gemut și a deschis ochii, clipind des.

– Iubito... ești teafără?

S-a încruntat și a închis ochii pentru o clipă. Apoi m-a privit iar, ca pe vremuri.

– Cred că da. Și tu?

Am aprobat tăcut.

– Am scăpat ușor?

N-am vrut să-i spun că în fond nu scăpasem de loc, că eram condamnați la altă moarte. Cea din deșert.

– Ridicați-vă!

Am tresărit uluit la auzul vocii metalice. La cîteva zeci de metri, două siluete argintii, amenințătoare, se apropiau de noi. Am privit-o mirat pe Jenny. Unul din cei doi a dat semne de nerăbdare.

– Am spus, ridicați-vă! N-aveți nimic. Mai repede!

Am ajutat-o pe Jenny să se pună pe picioare. Privea dezorientată, neînțelegînd mare lucru. Nici eu, de altfel.

– Cine sînteți?

N-aveau chip. Păreau doi roboți uriași, în acele costume ca de astronaut, cu viziere fumurii, opace.

– Credeți în Dumnezeu? a venit răspunsul.

Jenny a scos un mic țipăt.

– Zonă non-T? a șuierat agresivă soția mea.

– Nu, doamnă, a hîrîit vocea aceea metalică. Universism. Mîntuire. Și Dumnezeul cel etern al sferei.

Una din siluete a ridicat mîna în care ținea o armă.

– Și șansa unică a Devenirii.

Se auzi o detunătură și imediat țipătul lui Jenny. Din umăr i se prelingeau șuvițe de sînge.

– Sînteți nebuni?! am urlat și m-am repezit orbește spre ei.

Descărcarea armei am resimțit-o din plin. M-am poticnit, am căzut apoi în genunchi, privindu-mi abdomenul sfîrtecat, plin de sînge, pe urmă durerea m-a învăluit

4

într-un voal negru, nefiresc de negru.

O cameră fastuasă, imensă, luxoasă. Un tavan înalt, ca de templu. Un mobilier rafinat și patul în care zăceam. Jenny, aplecată asupra mea, zîmbindu-mi, jucîndu-mi-se cu mîna prin păr. Și primul gînd a fost, ce trist poate zîmbi femeia mea. Ce trist și ce frumos...

– Trăim? am articulat cu greu.

O clătinare tăcută din cap. Intrigat am îndepărtat pătura și mi-am dus mîna la abdomen. În locul unde ar fi trebuit să existe cel puțin un pansament nu era nimic. Durerea nu exista, sau nu existase niciodată. O vagă, mai curînd închipuită cicatrice, părea a fi singura urmă. Jenny a oftat și și-a dezvelit umărul. Neatins. Am început deodată să înțeleg.

– Zonele non-T?

M-a privit lung. Cu ochii strălucind, cu o dorință mistuitoare în privire.

– Te iubesc, a șoptit.

S-a aplecat și m-a sărutat. Iar eu, la rîndul meu am îmbrățișat-o strîns, sorbindu-i buzele de foc. Și ne-am iubit atunci așa cum n-o făcusem niciodată, de parcă numai noi rămăsesem pe lumea asta blestemată. Doar sufletele și trupurile noastre, împreunate.

– Bun venit, doamnă, domnule...

Am tresărit amîndoi la vocea izvorîtă de nicăieri. Am strîns-o mai tare lîngă mine pe Jenny și am ascultat mai departe.

– Vă găsiți în zona non-T numărul trei.

Vocea, dincolo de distorsiunile difuzoarelor ascunse era disprețuitoare. Patul în care tocmai făcusem dragoste mi-a părut brusc, rece.

– Și beneficiați de rarul privilegiu de a aspira nemurire.

Tonul pompos m-a făcut totuși să zîmbesc. Nu înțelesesem că tot discursul era înregistrat.

– După toate probabilitățile, cunoștințele dumneavoastră despre zonele non-T din lumea de dincolo sînt vagi și nefolositoare. Noi vă vom enumera pe scurt numai ceea ce este absolut necesar să știți pentru început.

Doamnă, domnule, din acest moment ați devenit nemuritori. Organismele dumneavoastră au devenit mașini perfecte, capabile să funcționeze la parametri optimi un timp practic nedefinit. Dar acest lucru nu înseamnă nici pe departe că ați intrat în eternitate. Eternitatea înseamnă, în mod esențial, doamnă și domnule, o altă coordonată. O schimbare. O evoluție. Înseamnă, în cel mai concret caz posibil în acest univers, a deveni zeu. Și nu orice nemuritor poate deveni zeu.

Am privit-o mirat pe Jenny. Nu înțelegeam nimic. Ea însă privea un punct imaginar al tavanului uriaș, ascultînd cu atenție. Încordată și parcă disperată. Am clătinat din cap. Nu găseam nici o noimă în ceea ce se întîmplă cu noi.

– A fi zeu înseamnă, în primul rînd a-ți conștientiza nemurirea. Apoi, în al doilea rînd, de a o integra în structurile universiste ale acestei planete și de a-i împlini mîntuirea. Apoi, în sfîrșit, de a aspira la unitatea universistă a Lumii Sferice. A înțelege, a integra și a domina Universul. Abia atunci, peste un timp imposibil de definit, nemuritorul devine Dumnezeu. Unul din Dumnezeii posibili și necesari.

A urmat o pauză nefirească, în care se auzea totuși ceva în difuzoare. Un fel de hîrîit aspru, ca un sunet de fond al unei înregistrări uzate. Dar imediat mi-am dat seama că era totuși altceva. Un gîlgîit, sau un horcăit îndepărtat. Un strigăt de agonie, prelucrat electronic și redus doar la esența sa. Un sunet fundamental al unei mase de muribunzi.

M-am înfiorat de ideea asta sinistră și am strîns-o cu putere la piept pe Jenny. Nu a părut să înțeleagă.

–Și mai ales nu uitați niciodată un fapt esențial. Ați devenit nemuritori, murind pentru prima dată. În lumea de dincolo sînteți deja uitați. Acum veți alege. Veți avea mereu posibilitatea unei alegeri. Da, doamnă. Da, domnule. Nu ați visat niciodată că dumneavoastră sînteți Dumnezeu?

Discursul încetă brusc.

– Jenny, am șoptit, ce se întîmplă aici?

M-a privit de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară în viață. Și i-am citit clar în ochi sentimentul acela inefabil de milă. Pentru mine și pentru noi.

3. Strîng pleoapele cu putere. „Încearcă să-ți imaginezi mintea ta ca fiind o mare. O mare liniștită, calmă și tu ești pe plajă. Auzi zgomotul valurilor și respiri atmosfera aceea pură. Marea ești tu. Liniștește-o, stăpînește-o și te vei descoperi cu totul altfel decît te știi. Altfel decît **impresia** ta despre tine."

Înăuntrul meu este totuși prea mult. Știu că mă pot calma și relaxa prin control mental, dar nu întotdeauna sînt dispus s-o fac. Iar acum... Privesc ecranele de bord. Încă trei ore de zbor. O eternitate. Am tot timpul din lume.

Închid ochii şi o revăd pe Jenny.

– Moartea nu există. Dar voi încă nu realizaţi lucrul acesta.

Siluetele argintii ne legau, pe mine şi pe Jenny în nişte vagonete mici, de postamente asemănătoare unor cruci.

– Domnule, omoară-ţi soţia! sosi un ordin neaşteptat. La îndemîna mîinii drepte ai un buton. Dacă-l apeşi soţia ta va fi electrocutată cu cîteva mii de volţi. Fă-o!

Am rînjit, atît cît îmi permitea situaţia.

– Du-te dracului!

Nu a venit nici o replică la care m-aş fi aşteptat.

– Doamnă, domnul nu vrea să-ţi acorde nemurirea. Omoară-l tu pe el! Ai aceeaşi posibilitate.

Jenny înalţă capul mîndră, în legăturile metalice care o imobilizau. Se auzi un rîs. Un rîs distorsionat de difuzoarele pe care le purtau siluetele argintii.

– Sînteţi în centrul zonei non-T. Priviţi şi simţiţi.

Un zgomot ca de arc electric. Am privit uluit corpul lui Jenny înconjurat de descărcări electrice, de parcă avea o aureolă. M-am privit apoi pe mine. O foarte uşoară senzaţie de căldură, poate închipuită, din descărcările care mă înconjurau. Totul încetă la fel de brusc.

– V-aţi convins?

Am răsuflat uşurat. În privirea lui Jenny se citea însă teama.

– În centrul zonei non-T, în inima sa, nici durerea nu există. În schimb spre periferie apar fenomene mai interesante.

Vagonetele noastre porniră pe o şină ce abia se distingea în nisip. Apoi se despărţiră, ajungînd pe linii paralele, noi fiind faţă în faţă. Am simţit o descărcare electrică. Am simţit-o. Am intuit că era acelaşi voltaj, dar acum simţeam. Mai curînd neplăcere decît durere. Dar vagonetele îşi continuau cursa. Din nou o descărcare – am tresărit. Apoi o aşteptare imobilă, lungă. Şoc electric. Durere.

– N-aţi parcurs nici un sfert din drum, reveni vocea. Aveţi în continuare posibilitatea de a alege. Apăsaţi pe buton şi vagonetul dumneavoastră se va opri.

O nouă descărcare. Muşchii mi s-au contractat de la sine. Îmi privesc mîinile legate cu metal. Se văd urme roşii pe ele. Şi evit să mă uit la Jenny.

Apoi... Apoi amintirile devin învălmăşite. Îmi aduc aminte de ultima descărcare. Corpul mi s-a răsucit într-un spasm şi peste durerea aceea atroce a nervilor străbătuţi de curent electric s-a suprapus senzaţia absurdă că, în acel moment inima mea s-a oprit. Undeva, la marginea cîmpului meu vizual, Jenny atîrna ca o păpuşă în sîrmele sale.

De data aceasta, un televizor imens era în faţa patului nostru.

– Domnule, doamnă, ridicaţi-vă! Consiliul zeilor.

Am rămas mai departe trîntit şi am ţinut-o mai strîns pe Jenny. Pe ecran, pe fondul unei muzici maiestuoase, a apărut o masă cu vreo douăzeci de persoane. Dar cînd imaginea se apropie am observat că nici una nu mişca. Păreau a fi douăzeci de păpuşi în mărime naturală, imobile.

– Acesta este consiliul zeilor. Şi dumneavoastră puteţi ajunge aici. Şi dumneavoastră sînteţi aşteptat aici. Şi mai ales, nu uitaţi. Aveţi întotdeauna posibilitatea de a alege.

Nu m-am putut abţine şi am urlat:

– Aşa, ca astăzi?! Să ne omorîm unul pe altul? Ce s-ar fi întîmplat dacă apăsam pe buton?

O altă voce interveni. Eram prea nervos ca să mă mai mire sistemul special de urmărire a noastră.

– Cînd ai fi apăsat pe buton, vagonetul soţiei tale se va fi deplasat în punctul cel mai îndepărtat de centru, acolo unde legile nemuririi se împletesc cu legile morţii. Iar acolo doamna era ţinută un

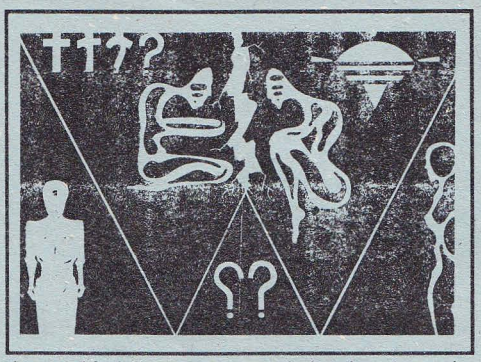

timp mai îndelungat sub şocuri electrice. Avea cincizeci la sută şanse să trăiască.

– Sînteţi nebuni! am izbucnit.

Un rîs sarcastic se rostogoli din difuzoare.

– Dimpotrivă, domnule, dumneata eşti cel nebun. N-ai înţeles încă faptul esenţial că eternitatea înseamnă singurătate?

Am întors capul spre Jenny. Privea pierdută tavanul şi lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

Au urmat alte zile. Torturi inimaginabile în vagoanele durerii. Căldură, foc, tăişuri, sub toate formele posibile. Un arsenal sofisticat conceput de o minte diabolică. Şi de fiecare dată, eu şi Jenny, unul lîngă altul, faţă în faţă, cu aceeaşi propunere dementă de a întrerupe tratamentul prin apăsarea acelui buton care ducea numai la torturarea celuilalt. Şi de fiecare dată, durerea. Durerea insuportabilă, chinuitoare, pe care o resimţeam mult timp în memorie, chiar dacă trupul uita repede şi se refăcea cu o viteză fantastică. Mi-am văzut de multe ori oasele prin ţăieturile corpului şi chiar organele interne. Pe urmă, totul se termina în beznă. Şi apoi urma televizorul cu cele douăzeci de păpuşi în mărime naturală.

Mai tîrziu au început alte lecţii. Teoretice.

– Mîntuirea, doamnă, domnule, se face prin durere. A conştientiza sfera universistă înseamnă a domina durerea. Pelerinul sferei a murit în deşert. Multiple simboluri: singurătatea, nisipul sferei, moartea...

Nu ascultam întotdeauna. Jenny începuse să se îndepărteze de mine. Nu mă respingea atunci cînd o luam în braţe, dar ceva se schimbase. Şi continua să se schimbe.

– Şi mai ales, nu uitaţi. Aveţi posibilitatea de a alege. Devenirea dumneavoastră depinde numai de dumneavoastră.

După multe zile, n-am ţinut niciodată socoteala lor, am văzut primul locuitor al zonei non-T. A apărut din senin, fără ajutorul acelor roboţi umanoizi, îmbrăcaţi în straie argintii. Avea o armă la brîu şi un topor în mînă. Iar eu eram lungit în vagonet, lîngă vagonetul lui Jenny. M-a privit de sus, ca pe o gînganie scîrboasă.

– Nici tu nu vrei? şi-a descleştat într-un tîrziu maxilarele.

Ca fizionomie, nu avea nimic deosebit. În afara privirii. Care avea ceva aproape imposibil de definit. O lucire, o lucire ca de sticlă pisată. Ceva definibil doar prin atributul de „străin". Îngrozitor de străin.

– Ce să vreau? am încercat o conversaţie, oarecum curios.

– Ştii foarte bine că nu poţi să-i faci rău cu adevărat soţiei tale. În zonele non-T nu există moarte, prin urmare nici nivelul durerii nu este atît de ridicat pe cît ar trebui. Ai putut simţi pe pielea ta multe lucruri. Şi ai supravieţuit fără nici o problemă.

– Du-te dracului, i-am replicat scîrbit.

– Chiar nu înţelegi nimic? Chiar nu-ţi dai seama de posibilităţile pe care le ai?

M-am înfuriat.

– Cine sînteţi voi, să vă jucaţi aşa cu vieţile noastre? O adunătură de borfaşi ordinari, de

FANDOM

NEWS

O antologie de science-fiction franceză urma să apară la sfîrşitul anului 1993, în Bulgaria. Nu avem informaţii de ultimă oră privind acest proiect, ceea ce ştim cu siguranţă este că antologia se numeşte HURLEMENT şi conţine 7 nuvele: „La mouche noire et l'araignee" de Brussolo, „La suicide sans fin" de Jouanne, „A la volette", de Jean Daniel Bregue, „Hurlement" de Richard Canal, „Venez dans mon palais" de Dumyach, „Les mysterieuses chrysalidea" de Bartiri şi „Un songe heliotrope" de Serge Lehman. Tirajul a fost stabilit la 7 mii de exemplare iar preţul la 20 leva. Oricum, le-am luat-o înainte bulgarilor cu VALEA TIMPULUI PIERDUT, antologia de proză SF franceză apărută la „Editura de Vest", şi care conţine 19 autori.

***

Pentru cei care cunosc limba portugheză, au paşaport, ceva devize convertibile şi sînt pasionaţi foarte tare de science-fiction nu vedem ce-l mai poate împiedica să participe la „FantasPorto" '94. Pentru amănunte „faxaţi" 351.2.410820, sau scrieţi la adresa: Rue de Constitucio 311, 4200 Porto, Portugal.

***

Excelentul prozin german SCREEM a apărut pe piaţa SF germană cu numărul 5. Numerele 2,3 şi 4 sînt încă disponibile la preţul de 5 DM. „Screem", Badanger 33, 911358 Kunreuth, Germania.

***

Blocada impusă fostei Yugoslavii a afectat întreaga activitate, inclusiv cea culturală. În acest context, video-cluburile au rămas singura soluţie pentru cinefilii din Belgrad. Aici se pot vedea filmele realizate în întreaga lume, pe casete, bine înţeles, piratate.

***

Cenzura suedeză (da, au şi aşa ceva!) au interzis ultimul film al lui Jonh Woo, HARD TARGET, avîndu-l în rolul principal pe Jean-Claude van Damme, sub motivul violenţei excesive şi gratuite.

***

A apărut un număr al revistei maghiare GALAKTIKA. Conţine mai multe nuvele de Fritz Leiber şi o prezentare a filmelor SF/F ce se pot vedea în cinematografele din Ungaria. Revista costă 128 de forinţi, iar un abonament 768 de forinţi. Adresa: GALAKTIKA, Budapest, Pf.277, 1392, UNGARIA.

***

Al doilea festival cinematografic fantastic desfăşurat la Montreal, a recompensat filmul „Action Mutante" (Spania, Alex de la Iglesia) cu Grand Prix şi premiul pentru scenariu. Pentru regie, premiul a fost acordat suedezului Jens Peter Rumble Hammerich, pentru filmul „The Premonition".

împuțiți care se cred zei? Sînteți niște bieți nebuni, atît...

Jenny tresărise și mă privea cu ochii mari. Individul însă nu reacționă așa cum scontasem eu.

– Cît de departe ești de noi... Noi sîntem evoluția , noi sîntem viitorul, noi sîntem totul! Noi sîntem sfera universistă, noi sîntem calea spre mîntuire! Iar tu ești un gunoi, un gunoi care nu înțelege și nu vede nimic. Uite, asta știai?

Ridică toporul și-mi reteză degetele mîinii drepte cu o mișcare bruscă. Dintr-o singură lovitură. Am simțit ceva ca o fulgerare de lumină, așa a fost gîndul meu de atunci. Și pe urmă o senzație neobișnuită de mîncărime. Fără a avea sentimentul degetelor pierdute. Apoi, cu o repeziciune fantastică, degetele au început să-mi crească la loc. În cîteva secunde noile degete reveniră, iar cele vechi zăceau lîngă lama toporului, fără să-și fi schimbat culoarea, de parcă ar fi fost vii în continuare.

– Privește, prostule, șopti individul.

În momentul cînd degetele cele noi au terminat formarea, degetele tăiate se fărîmară. Se transformară pur și simplu într-o grămadă de praf. În mai puțin de-o fracțiune de secundă. De parcă tot conținutul lor ar fi dispărut fără urmă.

– Moartea nu există în zona non-T, surîse tipul. Și totuși, zeii pot face orice, nu știai?

Și privindu-mă lung, cu ochii aceia sticloși, ridică toporul și-l plimbă încet de-a curmezișul gîtului, într-un gest binecunoscut.

4.

Mi-a fost întotdeauna teamă de acest drum. De acest ultim drum. Nu pentru că aș putea eșua în planurile mele, sau nu în primul rînd, ci pentru amintirile care mă vor invada în aceste ore de zbor.

Ecranele de bord. Verdele liniștitor al funcționării perfecte. Încă două ore. Jumătatea drumului. Zîmbesc de unul singur. Drumul a început cu adevărat în zona non-T, în ziua cînd Jenny mi-a strecurat în mînă acest bilet.

Ne-am trezit ca de obicei în patul nostru, cu mîncarea pregătită. Cu mințile golite, începuserăm să mestecăm în tăcere, cînd televizorul prinse iar viață.

– Pentru că ați fost cuminți astăzi, un supliment pentru voi, răcni o voce.

În imagine era o ghilotină, într-unul din vagoanele binecunoscute. Cu capul prins în butuc, un om. Alături, unul din roboții argintii. Ghilotina era de o construcție specială. În locul lamei masive lucea o lamă subțire, ca de brici.

– Priviți, doamnă, priviți, domnule. Ne aflăm în inima zonei non-T.

Robotul făcu o mișcare aproape neglijentă. Lama subțire căzu fulgerător. Și nu se întîmplă nimic. Tăișul trecu prin gîtul omului ca și cum ar fi fost imaterial, fără a lăsa nici o urmă. Imaginea a fost reluată cu încetinitorul de trei ori, transfocată pe trecerea cuțitului prin gîtul omului.

– Doamnă, domnule, acum veți vedea ceva ce se vede extrem de rar într-o zonă non-T? Acest individ a ales, în final. După șaptesprezece ani de încercări de a-l transforma, de a-l evolua, a refuzat. Și a ales să nu devină zeu. Îi vom reda așadar condiția de om. De vierme al timpului. Condiția de gunoi. De nimic. Priviți și luați aminte. **Nu așa** se ajunge la mîntuirea universistă...

Ghilotina se modificase. În locul tăișului subțire, a apărut o lamă masivă, lată de aproape o jumătate de metru. Imaginea se fixă pe chipul celui condamnat. Lama căzu și separă complet capul de trup. Dar capul nu se desprinse. Rămase lipit de lamă, clipind normal. Pe chipul omului nu se citea nici o urmă de durere.

– În lumea superioară, moartea nu există. Dar cel care respinge nemurirea, trebuie să plătească prețul acestei alegeri...

Vocea comentatoare părea că se încarcă de tristețe. Dar sentimentul meu a fost că mai degrabă **încearcă** să pară trist. Tonul dominant al disprețului și indiferenței nu dispăruseră.

Vagonetul se puse în mișcare, cărînd un cap separat de trup, dar în viață. Și după scurt timp expresia de pe chipul omului se schimbă, în primul rictus al durerii. Apoi durerea își începu drumul ascendent. Capul se strîmbă, deschise gura ca și cum s-ar fi sufocat, pe marginile ghilotinei apărură cîteva urme roșii, trupul începu să zvîrnească în spasme necontrolate, totul din ce în ce mai pregnant. După un timp ce nouă ne-a părut că nu se mai sfîrșește, capul încercă prima tendință de a se desprinde de lamă, oscilînd puțin față de una din margini. Apoi, încet, ochii omului deveniră sticloși, fața de un alb nefiresc și capul căzu, cu o bufnitură înfundată, cu gura încă tremurîndă. Trupul se mai zbătu de cîteva ori și rămase dezarticulat, plin de sînge. Vagonetul se oprise.

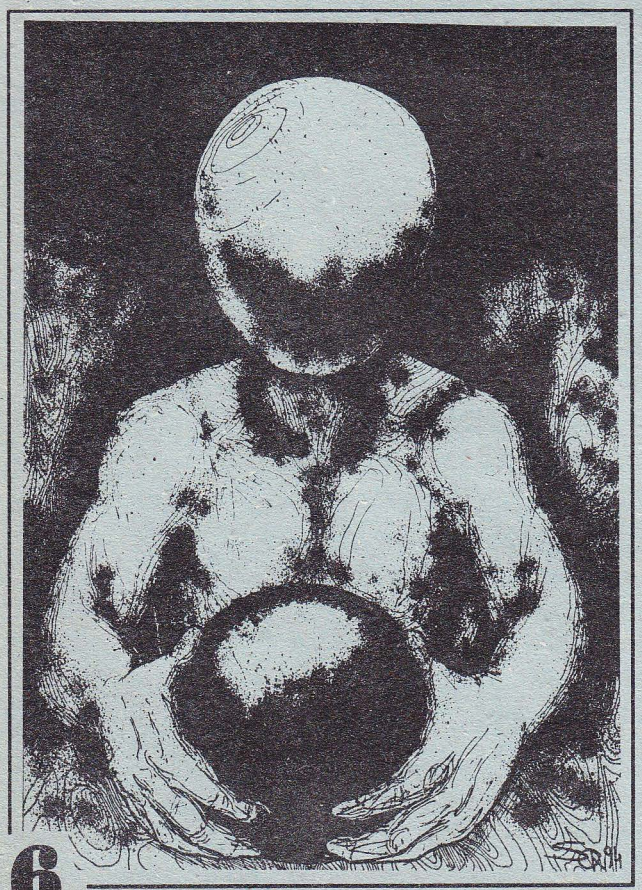

– La marginea zonei non-T vă așteaptă moartea lumii fizice. Să nu uitați asta vreodată, doamnă, domnule.

Jenny izbucni abia atunci într-un plîns isteric și mă luă de gît, aproape sufocîndu-mă. Am încercat să o liniștesc, dar am simțit că-mi strecoară ceva în palmă. Am îndepărtat-o ușor și am privit-o scurt. Se opri din plînsul acela cu sughițuri pentru o fracțiune de secundă și-mi întoarse o privire calmă și hotărîtă. Apoi izbucni iar. Discret, m-am uitat la ce aveam în mînă. O hîrtiuță mică, umplută cu scrisul ei și o bucățică de metal.

„Dragul meu, nu mai avem prea mult timp. Aici se întîmplă ceva îngrozitor. Nu se încearcă mutilarea noastră fizică, ci multilarea noastră sufletească. Mă rog de cîte ori am ocazia Domnului Isus Christos dar am senzația că mă depărtez de singura mea credință adevărată. De aceea, nu există decît o singură cale. Va trebui să pleci de aici și să găsești mijlocul de a distruge această întrupare a răului. Mai multe vise m-au determinat să cred că există o cale și că tu o poți face. Poate că noi amîndoi avem o misiune pe Phoenix. Tu, aceea de a distruge răul. Iar eu, aceea de a te convinge. Pe mîine, dragostea mea. Și nu uita că, indiferent de ceea ce va urma, o căsătorie în fața lui Dumnezeu nu se dezleagă decît de Dumnezeu. Și dacă Domnul va voi, întoarce-te la Biserica unde ne-am cununat. Acolo vei găsi răspunsul. Soția ta care te iubește și te va iubi mereu".

Am fost prins de mîini cu legăturile subțiri de metal. Robotul își termină treaba cu gesturi scurte, profesioniste. Nu observa ce ascundeam în pumn. Alături, o roată de fierăstrău circular, cu posibilități de mișcare în mai multe planuri. Și cu mecanismul de acționare descoperit. Era tortura care continua de mai multe zile. Urma să-mi mutileze în special extremitățile, mîinile și picioarele și, probabil, gîtul și fața. În căruciorul de alături, Jenny.

Din difuzorul robotului se auzi iar lecția binecunoscută:

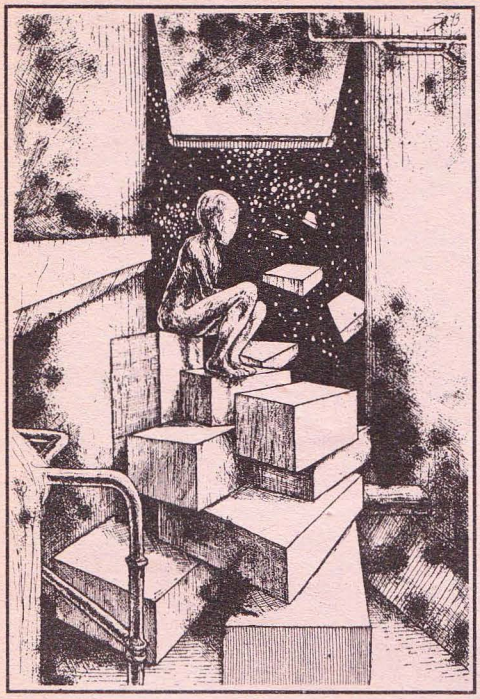

– Doamnă, domnule, apăsînd pe buton durerea încetează şi se transmite celuilalt. Aveţi posibilitătea de a alege. Nemurirea nu înseamnă altceva decît un lanţ infinit de alegeri.

Jenny mă privi scurt. Ochii ei, în mod obişnuit tulburi, erau mai clari ca niciodată. M-am înfiorat. Îmi şoptise cîteva cuvinte înainte de despărţire, explicîndu-mi ceva. Nu am apucat să-i spun că este o nebunie. Totul era atît de ireal, acolo...

Cărucioarele porniră. Concomitent, fierăstrăiele se puseră în mişcare. Am observat că erau absolut sincronizate. Nu după mult timp, durerea începu. Îmi atacase vîrfurile degetelor, retezîndu-le. Procesul de regenerare a fost practic instantaneu. Senzaţia, mai curînd de neplăcere decît de durere. Apoi prima falangă. A doua, şi aşa mai departe. Începuse deja să doară.

În momentul în care fierăstrăul îmi reteză venele de la încheietură, am acţionat. Cu mîna cealaltă am aruncat bucăţica de metal în angrenajul de acţionare al fierăstrăului. Nu i-a blocat rotirea, ci doar mişcarea braţului articulat. Nu m-am mirat niciodată de reuşita acestui gest. Cred că atît eu cît şi Jenny l-am considerat mereu, absolut normal. Trebuia să reuşim. Cumva, cineva, **trebuia**. Noi am fost aceia, doar atît. Fierăstrăul îmi ataca tendoanele încheieturii pe mai departe şi am început să mă zbat. Mă trezisem aproape complet din starea de semiamorţire în care trăisem tot timpul în zona non-T. Legătura metalică intră în rana roşie a mîinii mele drepte. Durerea nu devenise încă insuportabilă. M-am zmucit în continuare. Sîrma străbătuse deja o treime din grosimea încheieturii mele. Dar durerea creştea. Cînd fierăstrăul atacă articulaţia osoasă, mi-am muşcat buza. Durea, durea incredibil de tare. M-am zmucit ca un nebun, ne apropiam periculos de marginea zonei non-T. M-am întrebat fugitiv ce fac zeii. Nu avea nici o importanţă. Legătura metalică se oprise în oasele încheieturii, lîngă lama fierăstrăului care rupea bucăţi din mine. Era suficient, fierăstrăul trebuia acum îndepărtat pentru a permite refacerea ţesuturilor prin care trecuse deja sîrma. Am ridicat un picior şi am împins braţul articulat. Nu a cedat. Am strîns pleoapele şi încordîndu-mă, am ridicat ambele picioare. Legătura s-a înşurubat în carnea mîinii mele ca o flacără. Fierăstrăul tot nu ceda – îmi puteam pierde mîna definitiv. Am împins ca un nebun, cu muşchii biciuiţi de durerea aceea ireală. Fierăstrăul s-a îndepărtat încet de mînă. Am urlat, cred, tot atunci ceva a cedat şi sîrma a trecut în sfîrşit de oasele mele sfărîmate. Rana se închidea deja pe partea opusă şi eu eram liber. Durerea mi se înşurubase în creier, stăpînitoare. Atunci a apărut Jenny, în vagonetul meu. Reuşise înaintea mea, în acelaşi mod. Îmi îndepărtă rapid legătura de la mîna stîngă. Şi dintr-o mînă de-a ei curgea sînge.

– Repede, să fugim.

Am sărit din cărucior.

– Pe aici, şi de-aici drept înainte, gîfîi Jenny. Spre vest, adăugă grăbită. Am făcut cîţiva paşi cînd am auzit un zgomot. Era un vehicul militar descoperit, cu o mitralieră în poziţie de tragere şi cu doi roboţi argintii, dar încă departe.

– Opriţi-vă, tună o voce amplificată peste măsură. Dincolo veţi fi morţi.

M-am întors din fugă şi le-am făcut un gest obscen cu un deget. Jenny a zîmbit şi am continuat apoi să fugim. Nu au tras. În timp ce noi ne depărtasem la mai multe sute de metri, maşina s-a oprit lîngă vagonete. Noi depăşisem de mult capătul liniei ferate. Frînţi de oboseală ne-am aruncat pe burtă în spatele unei movile de nisip roşu.

– Nu vor avea curajul să ne urmărească în afara zonei non-T, nici măcar pe hotarul ei, zîmbi din nou Jenny.

- Am scăpat? am întrebat-o prosteşte după un moment.

– Aproape, răspunse. Stai aici puţin, mă duc în recunoaştere. Să fii atent la urmele de nisip, îmi spuse cam fără noimă.

M-a sărutat fugar şi am simţit pe buze gustul amar al nisipului amestecat cu sînge. Îşi muşcase buzele îngrozitor. S-a depărtat, nu prea mult. Atunci, exact în acel moment, am avut presentimentul. M-am ridicat brusc şi am căutat-o din ochi. Explozia puternică m-a trîntit înapoi pe nisip.

Am urlat, am urlat ca un dement numele Jennifer şi m-am repezit după ea. Zăcea dezarticulată, lîngă mina pe care călcase. Încercă să spună ceva şi am apropiat urechea.

– Tu eşti cel ales... Tu... Să nu... iubitul meu... Doamne... iartă-mă...

Apoi încremeni, cu ochii larg deschişi. Mai tîrziu am observat oasele umane dimprejurul meu. Cimitirul din jurul zonei non-T numărul trei.

5. Am supravieţuit deşertului. Foarte aproape de frontiera morţii, după trei zile, am fost zărit dintr-o navă militară. Am stat în comă mai multe luni şi apoi încet, extrem de încet, am revenit la viaţă. Dar eram singur. Acum sînt la fel de singur în cabina acestui avion, înapoi spre zona non-T. În care voi ajunge cam peste o oră. Ultima mea oră de zbor. Ar trebui să mă relaxez. „Odihna perfectă este cel mai bun aliat într-o confruntare. Învaţă s-o foloseşti" obişnuia să-mi spună Mentorul. Aş vrea să-l pot asculta.

– Părinte! am spus cu glas coborît.

Trecuseră doi ani de la moartea lui Jenny. Ajunsesem cu greu la Biserica unde ne căsătorisem. Şi fără prea multă tragere de inimă. Nu mă mai interesa nimic. Nu speram să existe vreo cale de a distruge zonele non-T. Stătusem de vorbă chiar cu militari ale căror rude dispăruseră în acele inferne. Nimeni, absolut nimeni nu gîndise vreodată o acţiune oarecare, fie măcar de bombardament. În fond, la ce bun? Inima era nemuritoare şi zeii nu părăseau niciodată perimetrul central.

Preotul bătrîn veni spre mine.

– Ce doreşti, tinere?

L-am privit lung.

– Nu ştiu, părinte.

M-a privit fără să spună nimic. Cu un aer atît de liniştit, încît am continuat.

CINENEWS

Richard Donner, realizatorul, printre altele, şi a filmului LADY HAWKE, revine la genul SF/F cu o epopee heroic-fantasy, DRAGONHEART. Este vorba despre un cavaler medieval (probabil Harrison Ford va accepta rolul) făcînd echipă cu un dragon, aruncător de flăcări şi vorbitor, împotriva unui rege crud, care îşi tiranizează poporul. Scenariul este scris de Charles Edward Pogue, cel care a realizat scenariul şi pentru MUSCA. Totul este o producţie a casei de filme UNIVERSAL.

***

După succesul filmului DEMOLATION MAN, scenaristul Peter Lenkov se bucură de „vînt bun la pupa", scenariul PLAYNG WITH FIRE, un thriller ameţitor, fiind în faza de finalizare. PLAYNG WITH FIRE este de fapt o continuare a DARKMAN, realizat la timpul lui de Brian Gibson.

***

Sean Connery va juca într-un remake al filmului GOST OF LADY MUIR, care este deocamdată un proiect al casei FOX. Personajul feminin s-ar părea că va fi „întrupat" de Julia Roberts.

***

Destituit de la regia filmului FUGITIF, David Twohy (realizatorul excelentului TIMESCAPE care n-a cunoscut decît o carieră mediocră), şi-a reluat activitatea în forţă, fiind regizorul filmului SOCKWAVE, o descriere a invaziei Pămîntului de către alieni belicoşi.

***

WATERWORLD este un soi de MAD MAX cu multă apă (a nu se înţelege diluat), în care gheţurile de la cei doi poli s-au topit şi 90% din suprafaţa Pămîntului se află sub ape. Kevin Kostner este eroul acestei saga epice, pusă în scenă de Kevin Reynolds.

***

Steve Wang realizează ultimele scene ale filmului GUYVER: DARK HEROS. În film apare personajul Sean Barker, moştenitor al unei armuri extraterestre care îl transformă în GUYVER. Acesta ajunge pe planeta Utah, în grotele căreia descoperă o navetă spaţială provenind de pe o altă planetă, aparţinînd unei federaţii de alieni puşi pe rele, Kronos Corporation. În final, Guyver va lupta contra unui alterego diabolic.

***

DARK TIDE este ultima realizare a lui Luca Bercovici (autor şi a filmului GHOULIES & ROKULA – aşa-l că n-aţi auzit de el?). DARK TIDE se derulează pe o insulă din Pacific, unde Dak, un simpatic şi sefducător căpitan, reuşeşte să captureze un uriaş şarpe de mare, în timp ce vrăjeşte o frumoasă turistă. Scene fierbinţi şi apă rece.

***

Personajele filmului VOODOO SOUP sînt, trebuie să recunoaşteţi, destul de curioase: femei vampiri, maseuri ucigaşi şi canibali într-o adevărată federaţie sindicală. Toţi aceştia se „încleştează", la propriu, într-un film comedie erotică în buna tradiţie a filmelor de serie B, dar la nivelul cel mai de jos.

***

După părerea specialiştilor din lumea filmului occidental, afacerile domnului Charles Band merg foarte bine de cînd

– Vreau un ajutor. Un ajutor de la Dumnezeu.

A zîmbit.

- Dumnezeu ne ajută prin noi înşine, fiule. Eşti creştin cu adevărat?

Am clătinat din cap.

– Soţia mea a fost. Şi ne-am căsătorit aici, acum cîţiva ani.

– Parcă îmi amintesc. Şi soţia ta, a murit? A avut parte de o înmormîntare creştinească?

– A murit în zona non-T numărul trei. Şi eu am scăpat de-acolo.

Am făcut o pauză şi am simţit nevoia să lovesc.

– Ciudat mod de a vă ocroti are Dumnezeul vostru!

Clătină din cap, fără urmă de mînie.

– Fiule, nu lăsa sufletul tău pradă unei patimi nesocotite. Îţi înţeleg durerea şi te respect. Dar nu judeca căile Domnului. Nu fii la fel ca zeii din zonele non-T.

Am lăsat capul în jos. Îşi puse mîna pe umărul meu.

– Vino. Hai cu mine.

Am ieşit afară, în parcul din jurul Bisericii.

– Povesteşte-mi, fiule. Totul.

I-am povestit. Aproape totul. În cuvinte puţine, pentru că aveam impresia că acest om **ştie**. Apoi ne-am aşezat pe o bancă.

– Vrei să rămîi aici, fiule? Ţi-ai putea găsi pacea sufletească.

– Părinte, de ce mă chinui? Ştii foarte bine că nu cred în ceea ce credeţi voi. Şi singura mea pace sufletească este să-i ucid pe ucigaşii soţiei mele. Iartă-mă, am adăugat, văzîndu-i privirea mustrătoare, dar nu spun decît adevărul.

– „M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu", a spus încet preotul.

Nu am înţeles şi l-am privit întrebător.

- Din Cartea Sfîntă a noastră, Biblia. Domnul Isus Christos a spus astfel. „ Eu sînt calea, adevărul şi viaţa". Şi, fiule, fără adevăr nu există mîntuire.

Am dat din cap şi am vrut să mă ridic şi să plec.

– Stai, fiule. Soţia ta te-a trimis aici pentru că **a ştiut** că vei găsi un răspuns, aici. Sau o cale.

M-a privit lung, drept în ochi.

– Isus Christos a existat pe planeta originară a omului. Nu se ştie cu cît timp în urmă. Cînd a cucerit stelele, omul a început să uite o parte din începuturile sale. Numai că sînt lucruri care nu pot fi uitate niciodată. Isus Christos s-a jertfit pe sine pentru mîntuirea tuturor oamenilor.

A ezitat o clipă, apoi a continuat.

- Există o profeţie veche de sute de ani, aici, pe Phoenix, cum că va apare un tînăr ce va doborî balaurul, cu preţul vieţii sale. A fost o viziune a unui preot care a trăit aici.

M-a privit iar, drept în faţă.

– Du-te pe continentul mare de nord, în Munţii Cerului. Caută Castelul Omului.

Îmi dădu mai multe lămuriri geografice.

Şi, fiule, nu uita. Indiferent în ce cred, toţi oamenii din Univers poartă în ei scînteia divină. Şi toţi caută, fie că-şi dau seama, fie că nu, drumul spre Dumnezeu.

Am ripostat:

- Şi oamenii din zonele non-T?

Nu s-a supărat.

– Da, pînă şi ei. Isus Christos nu ar fi făcut nici o deosebire. Ţine minte, credinţa noastră este credinţa iubirii. Au fost multe religii şi mulţi profeţi, dar nimeni nu s-a bazat atît de mult pe sentimentul atît de uman al dragostei de oameni. Fă, dacă vei fi ales, ceea ce crezi că trebuie să faci, dar nu urî alţi oameni.

– Mulţumesc, părinte. Nu e atît de uşor.

– Acolo, în non-T, a fost uşor? Dumnezeu să te aibă în pază, fiule!

N-am ajuns la Castelul Omului decît după cîţiva ani. Viaţa pe Phoenix nu era uşoară şi a trebuit să muncesc mult pentru a strînge bani. Fără să mă întorc în oraşul meu natal. Eu, oricum, murisem. Nu aş fi putut suporta să trăiesc în preajma locurilor pe care le cutreierasem împreună cu Jenny.

Era o noapte luminoasă cînd am ajuns la porţile Castelului Omului. Călăuzele mele se înclinară respectuoase, aşteptîndu-şi plata. Le-am dat-o şi apoi au dispărut în noapte. M-a fulgerat gîndul că mă duseseră într-un loc pustiu, pentru a mă omorî şi prăda. Apoi am zîmbit de naivitatea mea. Ar fi putut-o face de sute de ori pe drumul pe care venisem, călare pe asini. Şi, dacă aş fi fost omorît, poate aş fi revăzut-o pe Jenny. Am tras adînc aer în piept şi am intrat pe porţile deschise ale Castelului. După doar cîţiva paşi o voce mă ţintui în loc:

– Ştii, tinere, ideea că după moarte ne întîlnim cu cei apropiaţi, este uneori mai curînd o teamă decît o speranţă.

Am rămas mut de uimire. Cine ştia să citească gîndurile?

– Nu te speria. Ai gîndit **normal**. Bun venit la Castelul Omului. Eu sînt Mentorul tău şi te aşteptam. Eşti obosit şi te vei odihni după ce vei îmbuca ceva.

– Da, dar... am îngăimat.

– Linişteşte-te. Nu citim gîndurile oamenilor. Şi chiar dacă am face-o, nu judecăm **niciodată** oamenii. Cît despre rest, pe mîine. Şi acum vino cu mine.

Am simţit atunci că, în sfîrşit, mă apropiasem de împlinirea unui vis.

– Sînteţi creştini? a fost una din primele întrebări de a doua zi.

Mentorul zîmbi.

– Curiozitatea este şi bună şi rea. Bună, pentru că te ajută la cunoaştere. rea, pentru că îţi tulbură mentalul.

Eram departe de a mă obişnui cu felul de a fi din Castelul Omului.

– Mentalul?!

– Vei înţelege mai tîrziu. Acum o să-ţi spun altceva. Să nu crezi că singura religie antică a

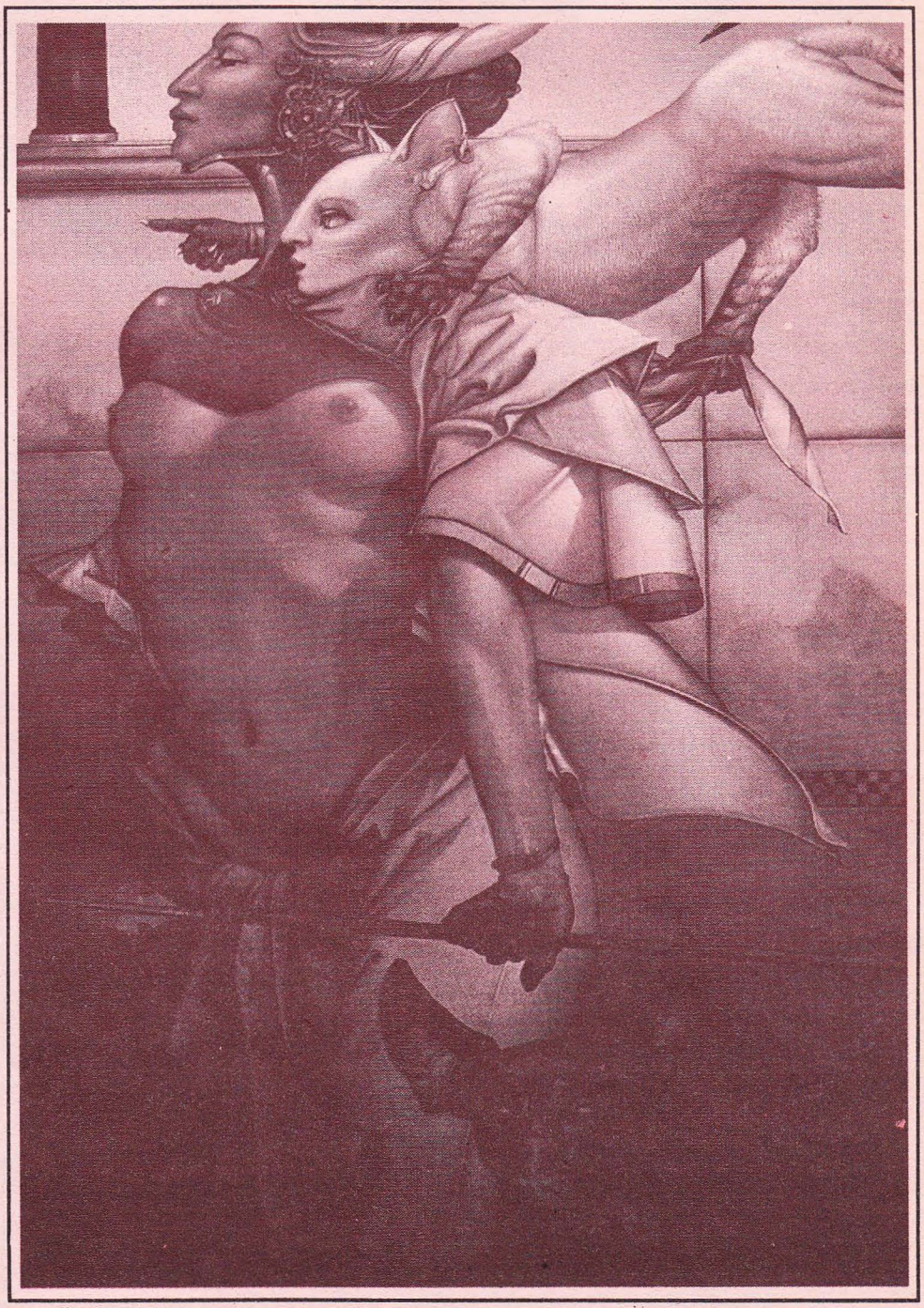

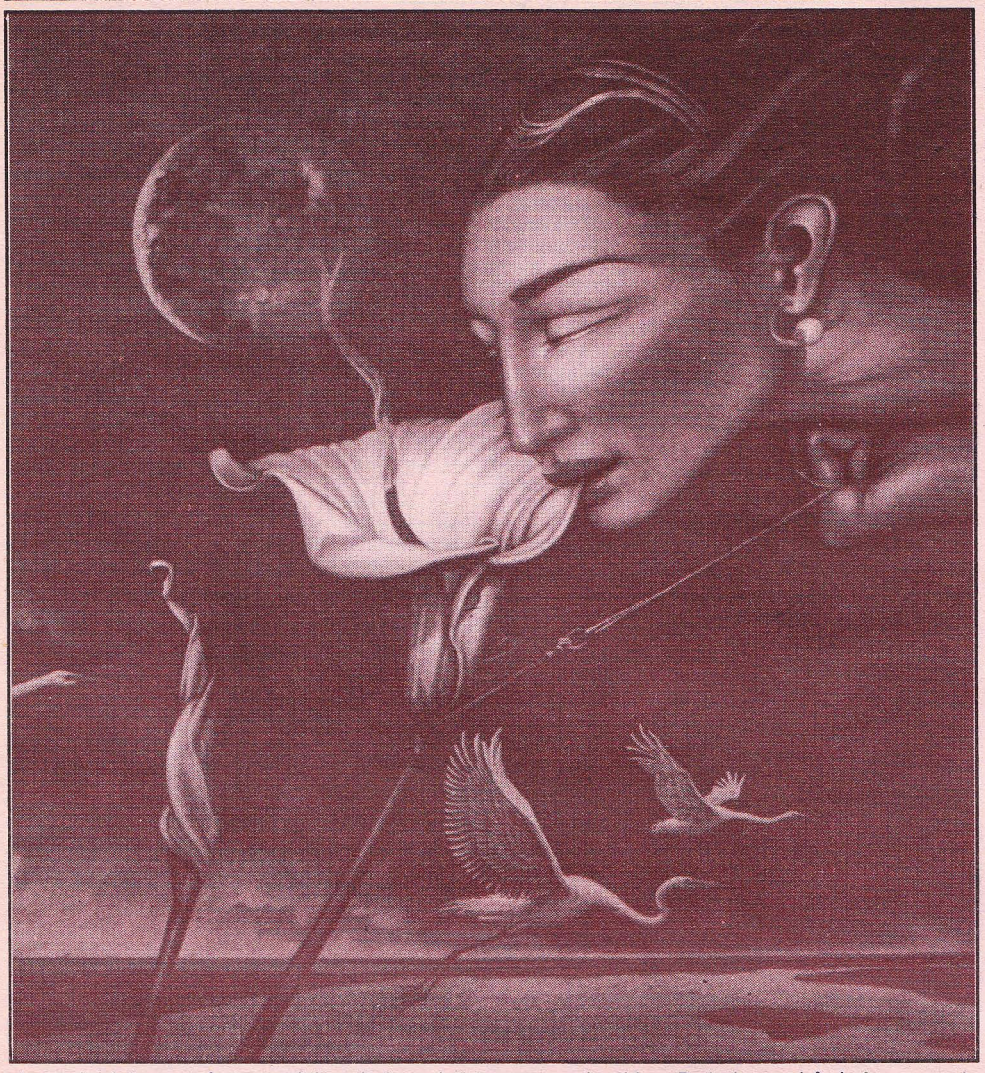

planetei originare a fost creştinismul. Au existat mai multe căi, mai mult, creştinismul a fost la rîndul său divizat în mai multe curente. Ţi se pare normal? mă întrebă pe neaşteptate.

– Nu, m-am bîlbîit puţin, nu prea. Universismul...

– Lasă universismul. Este o invenţie recentă de cîteva sute de ani, cu substrat politic. Nu este o religie, ci un simulacru, o pseudo-credinţă. Şi are un scop bine definit. Eu te-am întrebat de religiile adevărate. Nu eşti obişnuit cu mai multe, nu?

Am clătinat din cap.

– Va trebui să te obişnuieşti. În fiecare om este o scînteie divină. Depinde de el, de felul în care îşi înţelege menirea. Depinde de fiecare din noi, de puterile noastre. De forţele cărora le cerem ajutor şi de forţele care ne ajută.

Se opri din plimbarea în care îl însoţeam şi mă privi drept în ochi.

– Ştiu ce doreşti, tinere. Dar te previn că este un drum lung şi greu. Un drum pe care s-ar putea să nu poţi să-l urmezi. Şi să-ţi dai seama de lucrul ăsta după mult timp irosit în van. Te încumeţi la preţ?

– Spune-mi tu, care eşti Mentorul meu.

– Nu, răspunse zîmbind. Tu hotărăşti. Tu alegi..

Am tresărit la vorbele acestea.

– O clipă, ştiu ce se întîmplă în zonele non-T. Şi, într-un anume fel este singurul adevăr pe care-l deţin cei de-acolo. Da, tu alegi. Numai că de astă dată nimeni nu te judecă. Nimeni, în afara ta şi a lui Dumnezeu. Deci?

– Rămîn, bineînţeles. Am altă opţiune? am spus amar.

– Nu ştiu. Dar mai ai timp să te gîndeşti. Pentru că ai văzut, porţile Castelului Omului sînt mereu deschise. Poţi pleca oricînd. Acum, peste un ceas, mîine...

se întoarse cu spatele.

– O clipă, Mentore. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Are, într-adevăr, rost să rămîn? Priveşte-mă în ochi şi răspunde-mi.

– În lumea asta este o luptă eternă, o luptă între Întuneric şi Lumină. Şi tu acum vrei să te alături forţelor pe care **tu** le crezi ale Binelui. Să-ţi spun un lucru. Dacă eşti convins că lupţi pentru cauza dreaptă şi dacă eşti convins că lupta va ajuta în mod esenţial Phoenix-ul, atunci pleacă cît mai ai timp. Dacă însă ai îndoieli, atunci rămîi să le învingi. Pentru că o luptă de felul celei pe care vrei să o duci, fără înţelegerea ei deplină, este o mare greşeală. Ce vrei de la mine? Să hotărăsc eu pentru tine? Dacă asta îmi ceri cu adevărat, atunci ai făcut un drum degeaba, prin Munţii Cerului.

– Nu cred că l-am făcut degeaba, Mentore, a fost răspunsul meu. Rămîn.

6. Am rămas cincisprezece ani. Cu intermitenţe, desigur, pentru că au fost perioade mai mari sau mai mici cînd am plecat. Aveam poate prea multe îndoieli.

Un sunet de avertizare mă scoate din reveriile trecutului. Sînt aproape de zona non-T numărul trei. Închid ochii, respirînd adînc. Reuşesc, fără nici o dificultate controlul mental. Meditez cîteva secunde asupra cristalului ce-l port la gît. Imaginea mi se arată clară şi luminoasă. Sînt pregătit. Deschid ochii şi caut într-o cutie de la bordul avionului. Scot o armă pe care o verific în grabă. Mentorul a fost

îşi realizează filmele de serie B în România, pentru preţuri care „nu există concurenţă". Reproducem în continuare un fragment de text apărut în revista MAD MOVIES: „În această ţară a plătit construirea unui oraşel western destinat a adăposti tîrgurile dintre un grup de pisatolari pămînteni şi unul extraterestru" (n-ar fi fost rău să plătească acest lucru, dar s-ar părea că doar a utilizat oraşelul western de la Buftea, construit ştim noi cînd şi cu aprobarea ştim noi cui). Filmul se numeşte OBLIVION şi este ceva între SF şi vestul sălbatic sub regia lui Sam Irvin. Distribuţia cuprinde o serie de „ochi foarte albaştri" aparţinînd lui Meg Foster, Isaac Hayes şi George Takei, ultimul nimeni altul decît domnul Sulu din STAR TREK.

***

VAMPIRES AND OTHER STEREOTYPES de Kevin J. Lindenmuth este un film mai mult decît interesant (nu am zis şi bun). De-a lungul celor aproape 90 de minute vom face cunoştinţă cu un grup de vampiri care încearcă să protejeze Lumea de invazia demonilor. E o chestie, nu?

***

SAMURAI KIDS nu putea fi realizat decît de un regizor japonez, respectiv Nabouhiko Obayashi. Filmul beneficiază de o serie de excelente efecte speciale (imagini video de înaltă definiţie integrate pe pelicula de 35 mm). Personajul principal al filmului, un puşti răspunzînd la numele de Satoru, de 8 anişori, în timp ce caută o minge de base-ball rătăcită, întîlneşte un individ ciudat măsurînd 17 cm. Avînd numele mai mare decît înălţimea, Sukunahiko, mîndru războinic samurai, este luat de Satoru acasă, unde micuţul samurai face cunoştinţă cu „binefacerile" civilizaţiei secolului XXI: jocuri video şi alte lucruri pe care le au japonezii prin casele lor. Bineînţeles că problemele abia încep: micuţul samurai este terorizat de pisica familiei iar Satori, de o vacă belicoasă. dar, printre toate aceste întîmplări, ce constituie condimentele filmului, puştul japonez este educat de micuţul samurai în spiritul vechii tradiţii japoneze, într-un frumos exemplu de filozofie a vieţii adevărate. Filmul a fost un triumf al box-office-ului în Japonia acestei veri, iar în Occident va ieşi direct „în video".

***

Stanley Kubrik se reîntoarce la science-fiction. Realizatorul filmelor 2001 şi SHINING, lucrează din nou la un proiect mai vechi, A.I. ARTIFICIAL INTELIGENCE, proiect top-secret pe care îl abandonase în anul 1991 din cauza efectelor speciale sofisticate necesare şi pe care tehnologia de atunci nu le putea realiza. I.L.M. se va ocupa, utilizînd cele mai perfecţionate ordinatoare de realizarea imaginilor de sinteză a unui film în care se pare că este vorba despre lupta unui om împotriva unei puteri totalitare, utilizînd computere supraputernice şi androizi.

***

Mary Lambert speră să aibă succes (adică să-şi amortizeze banii investiţi – oricum nu sunt prea mulţi) în urma scoaterii pe piaţă a filmului FRANK, o producţie INTERSCOPE COMMUNICATIONS. Este vorba despre un Frankenstein în vîrstă de 7 anişori.

***

Remarkurile la mare modă (probabil din criza de inspiraţie a autorilor de scenarii) la mai toate studiourile, mai mari sau mai mici. TWENTIETH CENTURY FOX anunţă

complet împotriva ideii mele. „Este periculos, înțelege. În primul rînd pentru tine, știi la ce mă refer". I-am răspuns neînduplecat. „Nu mă îndoiesc că ai dreptate. Însă **ăsta** e felul meu. Și-apoi, m-ar putea ajuta, într-un mod oarecare". M-a privit surprins. „Mai mult decît cristalul? Ce prostie mai este și asta?" Am ridicat din umeri. „Este lupta mea. Ai încredere". Nu l-am convins, desigur. Și am senzația că uneori socotește că am pierdut degeaba cincisprezece ani din viața mea. Sau poate greșesc, Mentorul nu poate fi înșelat. Dar gîndul îmi zboară în altă parte. La ideile mele de acum patru ore. „Zeii se nasc și mor în deșert". A venit acum și momentul morții?

Scot pilotul automat și trec pe comenzile manuale, începînd manevrele de aterizare.

– Știam că ai să te întorci aici! ricană o voce amplificată.

Doi roboți argintii, cu armele pregătite, mă așteaptă la scara avionului. Aterizasem la periferia zonei non-T numărul trei, dincolo de capătul liniei de vagonete. În mod special. Eram puțin curios cu privire la roboții argintii.

– M-am întors ca să vă ucid, răspund rece.

Ridic încet mîna cu arma, închizînd imediat ochii. Văd un cristal, apoi un ou de culoare verde-albăstrui, propriul meu mental. Nu percep detunătura armelor celorlalți. Simt, vag o durere trecătoare în corp. Deschid ochii și-i privesc pe cei care au tras.

– De ce nu mai rîdeți? spun și apăs de două ori pe declanșator.

Două urlete inumane se aud, pironindu-mă pe loc. N-aș fi bănuit niciodată că șocul era atît de puternic. Din combinezoanele argintii se scurge sînge. Nu existaseră roboți în zonele non-T. Sub această mască se ascundeau zeii. Cei care trebuiau să chinuiască victimele cu mîinile lor. Singura distracție a nemuririi. O distracție dementă.

– Vă doare, băieți? întreb și mă apropii de ei.

Înnebuniți, ridică din nou armele. Sînt aproape dezamăgit. Totul este atît de simplu. De data aceasta nu simt absolut nici o durere. Corpul mi s-a refăcut înainte ca ochiul să sesizeze rana. Mai trag și eu de cîteva ori. O mînă și un picior rănite, la fiecare. Culeg armele lor din nisip și le arunc departe, peste dunele roșii. Smulg apoi masca fumurie a unuia din cei doi. O figură obișnuită, ridată, cu cearcăne. O față schimonosită de durere și niște ochi tulburi, opaci. Îl lovesc cu piciorul în rana de la gambă. Urlă.

- Învățați ce înseamnă durerea, zeilor. Învățați-vă propriile lecții.

O altă voce amplificată domină gemetele victimelor mele.

– Ce vrei? Cine ești și ce vrei?

Unde a dispărut tonul acela arogant al puterii absolute?

– O să vedeți, imediat, spun și mă îndrept fără grabă spre centrul zonei, spre așa-numita inimă.

– Ieșiți afară, vreau să vă văd.

Un rîs distorsionat.

– Ne crezi niște proști? Vino tu la noi.

Se cred încă nemuritori, în adăposturile lor antiatomice. Mă așez pe nisip, cu picioarele încrucișate. Închid ochii și imediat îmi apare imaginea cristalului și apoi imaginea unui obiect monstruos. Un fel de ou imens, de culoare roșie, roșu intens, pe suprafața căruia apar des perturbații ca niște unde. Apreciez diametrul acestuia la aproape douăzeci de metri. Îmi reprim însă instantaneu surprinderea și fac imediat cuplarea. Simt o ușoară senzație de căldură emanînd din cristal. Este mai curînd o închipuire. Cristalul este numai catalizatorul. Elementul principal sînt eu. Acționez, cu hotărîre. Obiectul roșu se micșorează vizibil.

Un urlet, un urlet uman învăluie zona non-T.

– Veniți? întreb încă o dată.

Încet, un grup de vreo patruzeci sau cincizeci de oameni apar în jurul meu. Unii poartă arme. Alții nu. Toți, fără excepție au o privire tulbure, aproape opacă.

– Lăsați armele, ordon cu o voce joasă.

Cîteva arme cad pe nisip. Ceilalți încă ezită. Închid din nou ochii și micșorez inima roșie. Reușesc de data asta să conștientizez durerea. Este într-adevăr insuportabilă pentru ei. Și ei urlă, urlă ca niște animale turbate. Armele cad la pămînt.

– În genunchi! le ordon din nou.

Stăpînii cad în genunchi, de jur împrejur. Ciudat mod de a muri au zeii.

– Veți elibera toți prizonierii pe care-i aveți. Toți, fără excepție. Aceștia vor pleca prin deșert, spre vest. Aveți grijă să dezactivați cordonul minat de împrejmuire. La cîțiva kilometri îi vor aștepta echipe medicale. Faceți ce v-am spus!

Cîțiva se ridică și se depărtează grăbiți. Și peste puțin timp, un grup de cîteva zeci de nefericiți trec printre zeii așezați în genunchi, fără a întreba ceva. În minte îmi revine chipul lui Jenny, fără nici un motiv. Îl îndepărtez imediat prin control mental. Și revăd lumina de foc, într-o noapte, la Castelul Omului.

– Ascultă-mă cu atenție. Este timpul să-ți spun ce se întîmplă cu adevărat într-o zonă non-T.

Glasul Mentorului părea și el acoperit uneori de umbrele neliniștite pe care le arunca focul pe chipurile noastre.

– Inițial, zonele non-T au fost gîndite ca simple lagăre, în general pentru deținuții politici. Închisori bine dotate tehnic, cu tot felul de instalații costisitoare. De fapt și de drept și acum zonele non-T funcționează tot ca pușcării. La un nivel cît mai subtil sînt păstrate toate legăturile guvernamentale cu ele. Sînt aprovizionate cu hrană, combustibil, muniții și toate cele necesare. Inclusiv cu elemente umane. Crezi că întîmplător s-a defectat avioneta voastră? Erați vizați, ați luat atitudine împotriva universismului, v-ați căsătorit creștinește... Probabil cei de-acolo știu că, mai devreme sau mai tîrziu, vei reveni. Și te așteaptau. Dar să revenim la istoria veche. Pe planetă se întîmplau

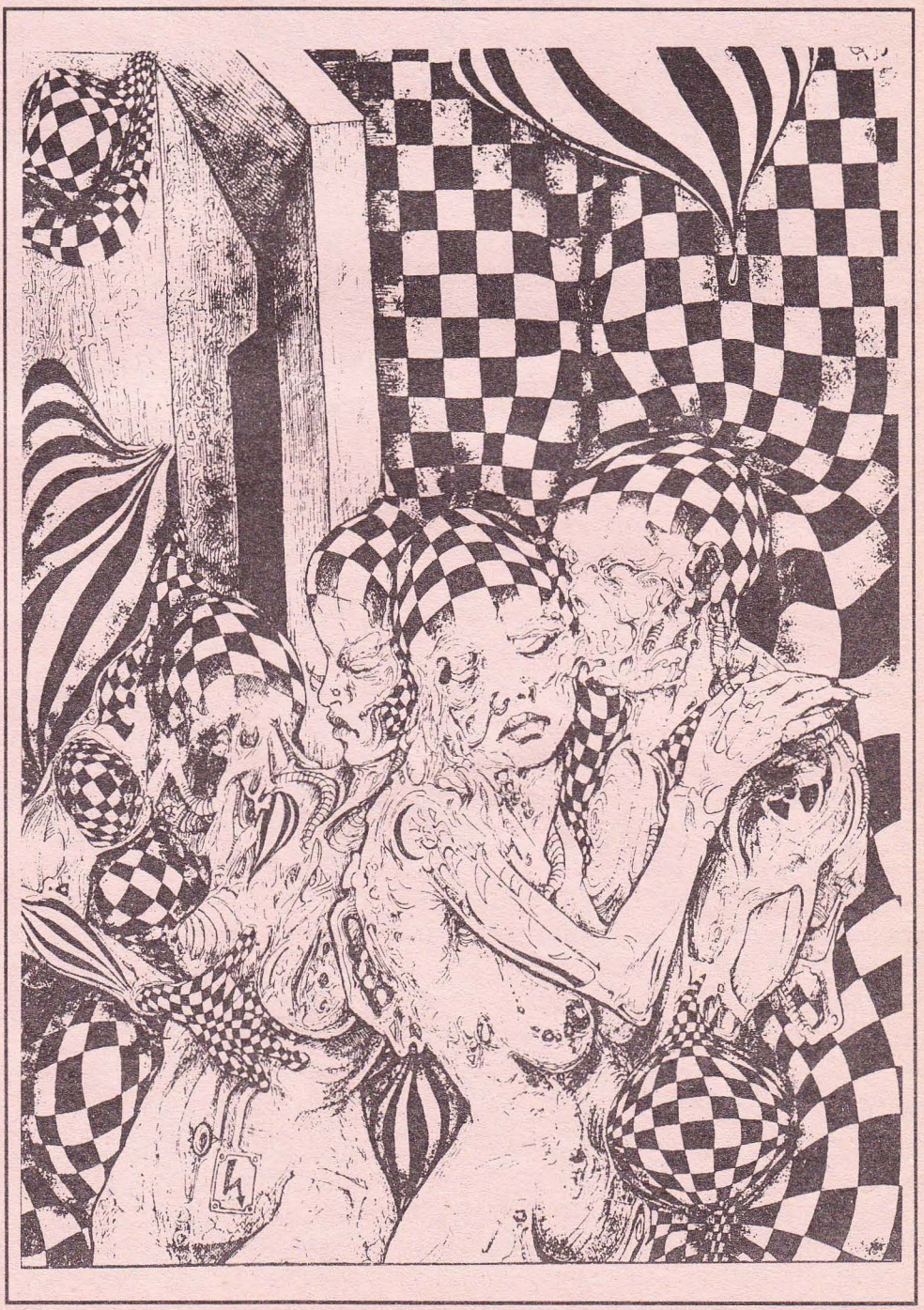

evenimente majore. După un război pustiitor, oamenii au ales, mai mult nevoiți, calea unui exil spațial. Iar cei care au rămas, au încercat să îndepărteze religia, considerîndu-se într-un fel trădați de profeții în care crezuseră.

A fost una din cele mai negre pagini din istoria acestei planete. Atunci, în cîteva sute de ani despre care nu mai păstrăm decît o amintire confuză, au apărut corpurile mentale artificiale. Nu știe nimeni cum, probabil ca urmare a unei imixtiuni extra-galactice, dar asta este o simplă supoziție. Cert este că a apărut atunci cel mai monstruos produs uman. Și cel mai periculos. Prin comparație, armamentul atomic este ca un ac pe lîngă un aruncător de flăcări. Ei bine, acest corp mental artificial, comunicînd direct cu toate corpurile mentale naturale de pe o suprafață nu prea mare, din fericire, acolo unde este alimentat cu energie, poate modifica esența entității energetice care este omul. Prin capacitățile sale puternice transferă corpului fizic proprietatea de regenerare nelimitată. Mai mult, artificialul „se îmbogățește" în urma experiențelor avute și evoluează, crește în substanță – în substanță subtilă, desigur.

L-am privit pe Mentor, încercînd să înțeleg.

– Deci acest corp artificial este un corp mental uman? În afară celorlalte învelișuri inferioare, fizic, eteric și astral și a celor superioare?

– Da. Este de sine stătător și modificat. Posedă sugestia nemuririi. Este caracteristica sa majoră. Sugestia transmisă invers. Este exemplul cel mai elocvent că existența concepută în mod grosier este o iluzie. Dar o iluzie de durată.

– Și nu se poate influența în vreun fel?

Mentorul m-a privit tăcut un timp. Apoi a continuat, gînditor:

– Ba da. I se poate imprima altă sugestie, de o forță superioară. Numai că cel care o face trebuie să fie în apropiere și să beneficieze de o protecție a mentalului propriu față de sugestiile devastatoare.

Încă o tăcere. Și o ezitare. Apoi s-a hotărît.

– Poți s-o faci. Dar știi care-i pericolul cel mai mare?

Am aprobat din cap.

– Îl știi, dar nu-l realizezi pe de-a-ntregul. Este modificarea necontrolată a acelei entități numite om, în ansamblul său. Mutilarea propriu-zisă a mentalului modifică toate celelalte învelișuri. Însăși noțiunea de spirit, sau dacă preferi, de suflet. Și mai ales canalele subtile și comunicația cu spiritele superioare care ajută oamenii.

– Voi fi la cheremul forțelor Răului?

Mentorul păru supărat.

– Nu privi simplist lucrurile. Știi foarte bine că nu moartea este importantă, ci planul în care vei ajunge. Și există planuri unde nu se aventurează nici entitățile cele mai pure.

Am inspirat adînc și am socotit că este momentul să-l întreb și eu ceva.

– Mentore, crezi în Isus Christos?

– Isus a deschis o cale. Una din multiplele căi posibile. Iar tu și cu mine nu ne mai punem problema simplă de a crede. Noi simțim și trăim. Noi **știm**, avem certitudinea, chiar dacă tu nu conștientizezi încă lucrul acesta, că Isus **este** în noi. Iar tu, într-un fel, ești un ales. Dacă simți că asta trebuie să faci, fă-o!

Deschid ochii și-i privesc pe oamenii din jurul meu. Apoi mă concentrez pe imaginea mentalului roșu. Îl văd perfect, pulsînd ușor în mine.

– Cine sînteți voi, cei care stați în genunchi în fața mea? întreb deodată.

– Sîntem niște oameni puternici, răspunde o voce, tare. Niște nemuritori. Nu atît de puternici ca tine, totuși noi sîntem o cale spre Dumnezeu. Sîntem viitorii Dumnezei. Fii tu călăuzitorul nostru, simte puterea alături de noi.

– Alături de voi, cei care mi-ați ucis soția? nu mă pot abține eu.

– Da, alături de noi. Ești mai puternic și te-ai întors aici pentru că asta este menirea ta. Ai nemurirea împletită cu puterea. Poți face numai ceea ce este bine. Tu ești **alesul** lui Dumnezeu, tu ești **calea** cea mai directă. Nemurirea înseamnă singurătate și putere.

M-am cutremurat. Dacă... Dacă este totuși un sîmbure de adevăr în tot ce spune?

– Tu ești **Adevărul**. Și te-ai întors aici. Aici, unde începe Istoria. Cu puterile tale putem cuceri Phoenix-ul.

O masă de urale izbucnește.

– Tu ești **Alesul**. Rămîi Alesul nostru și al Eternității!

O clipă, o clipă numai mă închipui propovăduind o religie a nemuririi adevărate și drepte pe planetă. Și imaginea mea pe alte planete. Dar imediat revăd chipul lui Jenny, în clipa morții. „Tu ești alesul... Tu... Să nu uiți, iubitul meu..." Și ceva se rupe în mine. În minte îmi revine corpul mental artificial. Îl văd roșu, imens. Apoi o dungă neagră îl străbate fulgerător, rămînînd ca o rană în el. Un corp mental cu sugestia durerii. Și știu ce va urma. Oamenii își vor vedea corpurile fizice pline de răni, de răni ca de sabie. Tăieturi care le dezvelesc organele interne. Vor simți durerea și vor trăi pe mai departe, în durere. În afara zonei non-T vor muri din cauza rănilor. Înăuntru, vor sta în durere.

– Alegeți, șoptesc în sinea mea.

Și deschid ochii. Zeii se zvîrcolesc în nisipul roșu. Iar eu îi privesc. Ar trebui să-mi fie milă de sufletele acestor bieți nenorociți ce au visat odată la nemurirea fizică. Ar trebui să-mi fie cu adevărat milă, dacă aș fi într-adevăr, un ales. Dar nu sînt. Sînt atît de departe de a înțelege legile superioare ale existenței. Îi privesc și o revăd pe Jenny, torturată zile întregi, pentru plăcerea morbidă a acestor bieți nebuni. Pe Jenny, pe toți cei care au murit aici pentru beția puterii unui grup de orbi.

– Alegeți, șoptesc iar, alegeți, zeilor. Durerea eternă, sau moartea.

Și abia acum le percep urletele. Urletele lor atît de inumane și atît de materiale. Și mă gîndesc că ar trebui să plec. Să elimin mentalul artificial, pot s-o fac fără nici o problemă, și să plec de-aici.

Numai că, Dumnezeule, aș sta o eternitate să-i aud urlînd.

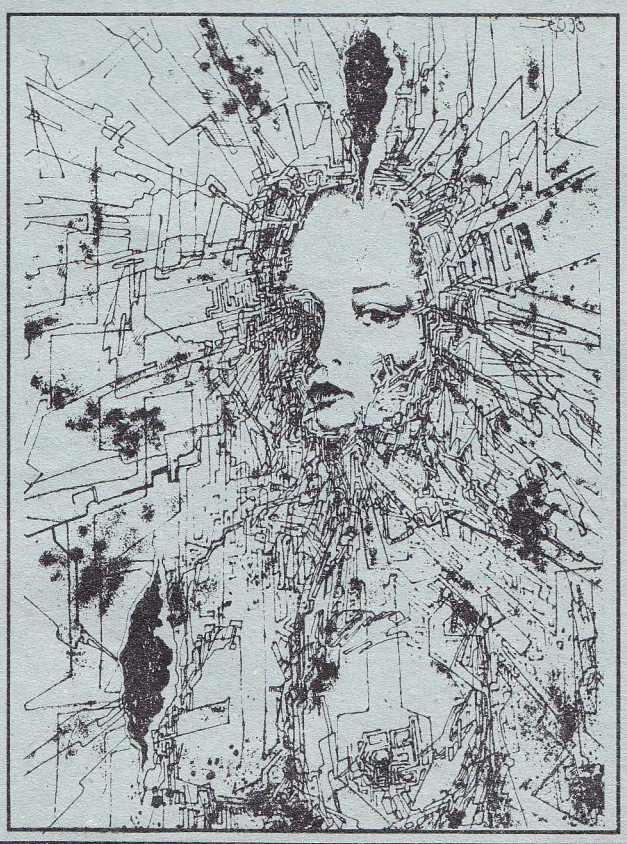

că realizatorul Jeff Bur lucrează consecutiv la PUPET MASTER 4 & 5 și PUMPKINHEAD II. Casa de filme ITC va face, anul viitor, o versiune cinematografică a serialului de succes în Occident, PRISONIER. Ar mai fi de amintit HELLRAISER, cu partea a patra: BLODDLINES, în care Pinhead, personajul principal, este „transbordat" undeva în timp, la geneza Revoluției franceze.

***

PET PEOPLE este filmul la care lucrează Diane Keton avîndu-i ca producător pe Spilberg. Este vorba despre o comedie în care toate animalele dintr-o casă sînt transformate în oameni, iar „cîinele-om" are o poveste de dragoste cu stăpîna sa om-om (sau om-femeie, cum credeți că este mai bine?), care mai înainte fusese sedusă de șarpele-om".

***

Italianul Carlo Carlei este și el cam în același ton cu colegii săi (mai americani și mai bogați) și lucrează de zor la FLUKE, în care un om se reîncarnează în cîine.

***

TOTAL RECAL II se va numi cu siguranță MINORITY REPORT, deocamdată numai atît.

***

În THE FUNNY MAN, regizorul englez Nigel Odell lansează un nou personaj negativ în lumea filmelor de groază. Acesta se numește Joker. Totul începe de la o partidă de poker, în urma căreia Max Taylor devine proprietarul unui vechi castel englezesc. Aici este supus atacului unui personaj straniu, care se dovedește a fi „încarnarea" personajului cărții fatale fostului stăpîn: Jokerul. Pentru acest rol, regizorul a reușit să-i convingă pe cunoscutul Christopher Lee, care de mai multă vreme ocolește acest gen de film.

FANDOM NEWS

Am primit semnalul unui nou fanzin francez: A la nuit noire ... – revue quadrimestrille des cimetierres d' Europe. La acest nume sinistru se adaugă și forma fanzinului – aceea a unui sicriu, căruia daschizîndu-i capacul, respectiv prima pagină, descoperi mai multe titluri interesante „înmormîntate" aici. Fără a nu putea aprecia imaginația editorului, domnul Gabriel Ambroise, materialele prezentate nu au nimic macabru, ele făcînd parte (d.p.d.v. al d-ului Ambroise) din spectrul fantasticului, în care se include și genul S.F. Un articol despre „dainas", personaje mitice letone, prezentarea unui film fantastic/porno: „Ejacula la vampire" și a actorului din rolul principal, precum și o serie de „news" pe care le-am prezentat în această pagină, drept pentru care îi mulțumim domnului Ambroise.

***

Pe canalul de televiziune TV5, în seara de 3. 01.1994, s-a derulat un scurt interviu cu președintele Companiei SOFTIMAGE, un francez-canadian, sau invers, care printre altele a declarat că firma se este cea care l-a pus la dispoziție lui Spilberg softul pentru realizarea imaginilor virtuale din JURASIC PARK.

Nicolae C. ARITON

JEFTY

Harlan ELLISON

Urmare din numărul 53

Am venit pe jos pînă la casa Kinzerilor şi bănuiam că Jefty avea să mă aştepte în faţa porţii sau în curte. Nu era însă nicăieri.

Mă apuca groaza să intru în casa tăcută şi întunecată, acum cînd soarele de mai strălucea vesel. Am stat un timp în faţa porţii, apoi mi-am dus mîinile la gură şi am strigat:

– Jefty! Hei, Jefty, vino odată! O să întîrziem!

Glasul i s-a auzit înăbuşit, venind parcă de sub pămînt.

– Sînt aici, Donny.

Îl auzeam, dar nu-l puteam vedea. Era Jefty, fără îndoială; pe Donald H. Horton, preşedinte şi proprietar al Centrului Horton de Radio şi TV, nu-l striga nimeni Donny, cu excepţia lui Jefty. Nu-mi spusese niciodată altfel.

(Nu este nici o minciună. Sînt, într-adevăr, proprietarul Centrului. Asocierea mea cu mătuşa Patricia este valabilă numai pînă cînd îi voi restitui împrumutul făcut în scopul de a completa banii lăsaţi de bunicul meu, cînd aveam zece ani. Nu fusese un împrumut mare, doar optsprezece mii, dar am rugat-o ca asocierea să rămînă secretă).

– Unde eşti, Jefty?

– Sub verandă, în camera mea secretă.

Am ocolit veranda, m-am aplecat şi am dat la o parte grătarul de nuiele. Acolo, înapoia lui, Jefty îşi amenajase o încăpere secretă. Ţinea comicsuri în lăzi de portocale, avea o măsuţă şi nişte perne, era luminat de lumînări groase şi ne ascundeam acolo... cînd aveam amîndoi cinci ani.

– Ce faci? l-am întrebat, tîrîndu-mă înăuntru şi trăgînd grătarul după mine. Sub verandă era răcoare, iar lumînările miroseau plăcut şi familiar. Orice băiat s-ar fi simţit ca la el acasă într-un astfel de loc; nu există nici un băiat care să nu-şi fi petrecut cele mai fericite, mai productive şi mai misterioase momente ale vieţii într-un astfel de loc tainic.

– Mă jucam, răspunse el.

Ţinea ceva rotund şi auriu, de mărimea palmei sale micuţe.

– Ai uitat că mergem la film?

– Nu. Te aşteptam.

– Tăticul şi mămica sînt acasă?

– Mămica.

Am înţeles de ce aştepta sub verandă. N-am insistat.

– Ce ai acolo?

– Insigna descifratoare a căpitanului Midnight, răspunse el şi deschise palma.

M-am pomenit privind-o, fără să înţeleg multă vreme ce este. Apoi, brusc, mi-am dat seama ce miracol ţinea în palmă. Un miracol care, pur şi simplu, nu putea exista.

– Jefty, am rostit eu încet, de unde o ai?

– A venit cu poşta de azi. Am trimis după ea.

– Trebuie să fi costat mulţi bani.

– Nu prea. Zece cenţi şi două

sigilii de la cutiile de Ovaltin.

– Pot s-o văd?

Vocea îmi tremura, ca şi mîna pe care o întinsesem. Mi-a dat-o şi am ţinut miracolul în palmă. Era **minunat.**

Vă amintiţi? **Căpitanul Midnight** a apărut în programul naţional de radio în 1940. Era subvenţionat de firma Ovaltin. În fiecare an, lansau o Insignă Descifratoare a Escadronului Secret. Şi în fiecare zi, la terminarea programului, dădeau amănunte asupra episodului următor într-un cod pe care îl puteau descifra numai cei care aveau insigna. Au încetat să le mai facă prin 1949. Mi-o amintesc pe cea care am avut-o în 1945: era superbă. În mijlocul cadranului de coduri avea o lupă. **Căpitanul Midnight** a încetat o dată cu emisiunile radio în 1950, şi cu toate că prin '55 au fost cîteva episoade la televiziune, iar în 1955 – '56 au revenit la insigne; adevăratele Insigne Descifratoare au dispărut în 1949.

Insigna căpitanului Midnight pe care o ţineam în palmă, cea pe care Jetfy spusese că o primise prin poştă pentru zece cenţi (**zece cenţi!!!**) şi două etichete de Ovaltin, era nounouţă, din metal auriu, strălucitor, fără urmă de rugină, precum cele vechi pe care le poţi găsi, cînd şi cînd, la preţuri exorbitante, prin magazinele de antichităţi... era o insignă **nouă!** Şi purta pe ea data anului curent.

Dar **Căpitanul Midnight** nu mai exista. La radio nu se mai emitea nimic asemănător. Ascultasem una sau două din imitaţiile slabe ale unor foste emisiuni, transmise uneori la radio, dar subiectele erau neinteresante, efectele sonore proaste, totul părea greşit, nu numai învechit. Totuşi, ţineam în mînă o Insignă **nouă**.

– Jetfy, ia spune, ce-i cu asta? l-am întrebat.

– Ce să-ţi spun, Donny. E noua mea Insignă a căpitanului Midnight. O folosesc ca să văd ce-o să se întîmple mîine.

– Unde?

– În emisiune.

– **Ce** emisiune?

Mă privi de parcă eram cretin.

– Căpitanul Midnight! Ce naiba!

Încă nu puteam înţelege. Era acolo, clar, şi tot nu-mi dădeam seama ce se întîmplă.

– Vrei să zici, reluările alea pe care le fac după emisiunile vechi? Asta vrei să spui, Jefty?

– Ce reluări? m-a întrebat.

– Nici **el** nu ştia ce voiam.

Am privit unul la altul, acolo, sub verandă. Apoi am rostit cu grijă, aproape speriat de răspuns.

– Jefty, cînd asculţi **Căpitanul Midnight?**

– În fiecare zi. La radio. La radioul meu. În fiecare zi, la cinci jumate.

Ştiri. Muzică idioată şi ştiri. Asta se transmitea în fiecare zi la cinci şi jumătate. Nu **Căpitanul Midnight**. Escadronul secret nu mai decolase de douăzeci de ani.

– Nu mergem la film?

A trebuit să întrebe de două ori. Mintea mea era în altă parte. Nimic definit. Nici o concluzie. Nici o presupunere. Era în altă parte, încercînd să înţeleagă şi să pretindă – aşa cum aţi fi pretins şi **voi**, şi **oricine** altul, decît să accepte adevărul, adevărul imposibil şi minunat – să pretindă că există o explicaţie simplă de care nu-mi dădeam seama. Ceva pămîntesc şi posomorît, ca trecerea anilor care ne fură toate lucrurile vechi şi bune, trimiţîndu-ne în schimb bijuterii false şi flori din plastic. Şi toate în numele Progresului.

– Nu mergem la film, Donny?

– Cum să nu, Jefty, am răspuns.

Am zîmbit şi i-am întins înapoi insigna. Şi-a pus-o în buzunarul pantalonilor. Ne-am tîrît afară de sub verandă şi am mers la film. Nici unul dintre noi nu a mai spus nimic despre **Căpitanul Midnight** tot restul zilei. Şi n-am avut nici zece minute, în tot restul zilei, în care să nu mă gîndesc la **el**.

***

Toată săptămîna următoare am avut inventar. Nu l-am văzut pe Jefty pînă joi. Trebuie să recunosc că am lăsat magazinul în mîinile lui David şi Jan, le-am spus că am nişte comisioane de făcut şi am plecat mai devreme. La 4:00. Am ajuns la Kinzeri pe la 4:45. Mi-a deschis Leona; părea istovită şi distantă.

– Jefty este pe acasă?

Mi-a răspuns că era sus, în camera lui...

... ascultînd la radio.

Am suit cîte două trepte deodată.

În regulă, făcusem, în sfîrşit, şi acest pas imposibil şi ilogic. Dacă ar fi fost vorba de oricare altul, cu excepţia lui Jefty, adult sau copil, m-aş fi gîndit la mai multe răspunsuri posibile. Era însă **Jefty**, în mod clar o altă imagine a vieţii, şi ceea ce avea el nu te puteai aştepta să se încadreze în schema cunoscută.

Recunosc: **doream** să aud ceea ce am auzit.

Chiar şi cu uşa închisă, am recunoscut emisiunea.

– Uite-l, Tennessee! E al tău!

Apoi bubuitura unei puşti şi ţiuitul glontelui ricoşînd, urmate de aceeaşi voce strigînd triumfătoare:

– Nimerit! Nimerit, la fix!

Asculta programul ABC 790 kilocicli, iar emisiunea era **Tennessee Jed**, unul din serialele mele favorite în anii patruzeci, un western pe care nu-l mai ascultasem de douăzeci de ani, pentru că nu mai exista de douăzeci de ani.

M-am aşezat pe ultima treaptă a scărilor, acolo, în casa Kinzerilor, şi am ascultat episodul. Nu era o reluare a unei emisiuni vechi, pentru că se făceau referiri la descoperiri tehnologice şi culturale recente, precum şi cuvinte ce nu existaseră în limbajul de zi cu zi al anilor patruzeci: aerosoli, spray, laser, Tanzania.

Nu puteam ignora faptele. Jefty asculta un episod **nou** al lui **Tennessee Jed**.

Am alergat jos pe scară, apoi am ieşit pe uşă şi m-am dus la maşină. Leona trebuie să fi fost la bucătărie. Am întors cheia, am deschis radioul şi am căutat pe scală 790 kilocicli. Programul ABC. Muzică rock.

Am stat cîteva clipe, apoi am căutat, încet, pe toată scala... Muzică, ştiri, interviuri. Nici un **Tennessee Jed**. Şi era un Blaupunkt, cel mai bun radio pe care îl putusem găsi. Nu scăpa nici o staţie locală. Pur şi simplu, nu exista!

După o vreme, am închis radioul şi motorul, şi m-am întors încetişor pe scări. M-am aşezat pe treapta de sus şi am ascultat. Era **minunat**.

Antrenant, plin de imaginaţie, plin de tot ce-mi amintea că este bun în teatrul radiofonic. Era modern. Nu o reluare antică pentru acei ascultători care tînjeau după zilele de altădată, ci o emisiune nouă, cu aceleaşi voci, care rămăseseră însă tinere şi proaspete. Pînă şi reclamele erau pentru produse noi, dar nu de prost gust şi insultătoare cum auzi la radio în ziua de astăzi.

Cînd **Tennessee Jed** s-a terminat la 5:00, l-am auzit pe Jefty căutînd pe scala radioului, pînă cînd am auzit vocea familiară a crainicului Glenn Riggs izbucnind: **Şi iată-l pe Hop Harrigan Asul zborurilor!** Apoi, sunetul unui avion în luptă. Era un avion cu propulsie, **nu** un reactor! Nu sunetul cu care sînt crescuţi copiii de astăzi, ci sunetul cu care am crescut **eu**, zgomotul **adevărat** al unui avion, mormăind, mărindu-şi turaţia, dînd rateuri, avioanele G-8 pe care zburau Aşii, Căpitanul Midnight şi Hop Harrigan. Apoi l-am auzit pe Hop:

– CX-4 către turnul de control! CX-4 către turnul de control! Recepţie!

O pauză, apoi:

– Okay..., iată-l pe Hop Harrigan!

Iar Jefty, care avea aceleaşi probleme ca toţi copiii anilor patruzeci în a-şi asculta favoriţii, la aceeaşi oră pe programe diferite, după ce îşi arătă respectul faţă de Hop Harrigan şi Tank Tinker, schimbă lungimea de undă şi reveni la ABC, unde am auzit sunetul grav al unui gong, cacofonia sălbatică a unor pălăvrăgeli chinezeşti lipsite de sens, iar crainicul exclamă: **T-e-e-e-rry şi piraţii!**

Stăteam acolo pe scără şi-i ascultam pe Terry şi Connie, Flip Corkin şi, să mă bată Dumnezeu, Agnes Moorehead ca Lady Dragon, toţi într-o aventură nouă, situată într-o Chină comunistă ce nu exista în 1937; cînd Milton Caniff lansase serialul oriental, cu piraţi fluviali, Chiang Kai-shek, mandarini şi imperialismul naiv al diplomaţilor americani.

Am stat şi am ascultat toată emisiunea, apoi **Superman**, o parte din **Jack Armstrong**,

Dragoş COJOCARU

Păianjenul

Îl cumpărase de la raionul de jucării. Era mic, de plastic, negru-albăstrui. Avea doi ochii roşii şi o cruce albă pe spate.

Îl pusese pe o măsuţă în sufragerie şi acum îl privea.

Într-un tîrziu, ridicîndu-şi privirea de la păianjen, începu să se gîndească la evenimentele zilei. Îşi aminti de înfrîngerea de la fotbal. „Desigur, arbitrul fusese cauza". Îşi coborî privirea la păianjen. „Dacă ar fi viu", gîndi Nic, i l-aş arunca arbitrului în cap".

„Dacă ar mişca măcar un picior!" Îşi concentră privirea asupra picioarelor din faţă ale păianjenului. „Poate că mişcă!" Şi văzu cu teamă cum un picior se ridică şi rămase în aer. Trase un urlet în timp ce se aruncă înapoi. Fotoliul pe care stătea se răsturnă şi Nic se pomeni pe covor.

Darring! Telefonul suna. Nic ridică receptorul.

– Alo?

– Alo, Nic! Tu eşti?

Era Andrei.

– Da, eu, ce s-ntîmplat?

– Nimic. Doream să-ţi spun: La mulţi ani! E ziua ta astăzi.

– Da Andi!... Mulţumesc, eu... uitasem.

– Pe mîine, Nic! La revedere!

– La revedere!

Puse receptorul în furcă şi-şi păroni privirea asupra păianjenului. „Cum putea să mişte?" Se apropie. Picioarele stăteau la locul lor. Îl împunse corpul cu o furculiţă. Nimic. „O halucinaţie", îşi spuse Nic. Se aşeză în fotoliu, privind păianjenul. „Dacă ar mişca!!!"

În aceeaşi clipă, ochii roşii începură să clipească uşor. Picioarele se întinseră. Încremenit, Nic, privea creatura ce se trezise la viaţă. Păianjenul făcu un pas nesigur şi apoi se îndreptă spre el.

Îngrozit, rămase cu privirea aţintită asupra păianjenului. Păianjenul simţi căldura mîinii pe care care sări. Îşi înfipse colţii în ea, vărsîndu-şi veninul din glandă.

Veninul acţiona cu repeziciune. Nic îşi coborî pleoapele şi se prăbuşi în scaun. Păianjenul căzu pe covor. Corpul lui de plastic mai sări de cîteva ori şi rămase nemişcat. Corpul de plexiglas al lui Nic căzu de pe scaun şi rămase nemişcat.

Nn. Dragoş Cojocaru este unul dintre realizatorii suplimentului săptămînal Super Nova care apare la Iaşi. Din greşeală în nr. trecut al JSF a apărut numele Dragoş Moldoveanu

Adevăratul băiat american și o parte din **Căpitanul Midnight,** iar John Kinzer a venit acasă, dar nici el, nici Leona n-au urcat ca să vadă ce e cu mine, sau unde era Jefty; am stat și mi-am dat seama că începusem să plîng și nu mă puteam opri. Stăteam acolo, cu lacrimile curgîndu-mi pe față, pe colțurile gurii, stăteam și plîngeam, pînă cînd Jefty m-a auzit, a deschis ușa, m-a văzut și a ieșit, privindu-mă cu o nedumerire copilărească. Auzeam programul Mutual care transmitea muzica din **Tom Mix:** „Cînd e vremea ceaiului în Texas și mugurii-nfloresc", iar Jefty mi-a pus mîna pe umăr, mi-a zîmbit și a spus:

– Ce faci, Donny? Nu vrei să intri, să ascultăm împreună la radio?

***

Hume neagă existența unui spațiu absolut, în care fiecare lucru își are locul său; Borges neagă existența unui singur timp, în care sînt legate toate evenimentele.

Jefty recepționa programele de radio dintr-un loc care, logic, conform schemei naturale a universului spațio-temporal conceput de Einstein, nu putea exista. Dar asta nu era totul. Primea prin poștă premii pe care nu le mai fabrica nimeni. Citea comicsuri care se desființaseră de două decenii. Vedea filme cu actori morți de douăzeci de ani. El era receptorul final al bucuriilor și plăcerilor nesfîrșite ale trecutului, pe care lumea le abandonase pe parcurs. În zborul ei, razant, sinucigaș, apre Noul Viitor, lumea aruncase lestul fericirii simple, turnase beton peste maidanele copilăriei, își azvîrlise spiridușii răzleți, dar, în mod miraculos, toate acestea reînviau în prezent prin Jefty. Reînviate, înnoite, tradițiile se mențineau, însă deveniseră contemporane. Jefty era Aladinul a cărui proprie persoană era lampa magică a realității sale.

Și mă lua cu el, în lumea lui.

Pentru că avea încredere în mine.

Aveam la dejun Fulgi pufoși de grîu și Ovaltin cald, pe care îl beam din cestile Micuței Orfane Annie, fabricate în acest an. Mergeam la filme și în timp ce toată lumea urmărea o comedie cu Goldie Hawn și Rayn O'neal, Jefty și cu mine ne desfătam cu Humphrey Bogart în rolul hoțului profesionist Parker din excelenta adaptare a lui John Houston după romanul lui Donald Westlake: **Pămîntul nimicirii.** În al doilea spectacol jucau Spencer Tracy, Carole Lombard și Laird Cregar într-o producție de Val-Lewton: **Leiningen împotriva furnicilor.**

De două ori pe lună, mergeam la standul de reviste și cumpăram ultimele numere din **Umbra, Doc Savage** și **Povestiri extraordinare.** Stăteam împreună cu Jefty și îi citeam din reviste. Îi plăceau noile romane scurte ale lui Henry Kuttner: „Visele lui Ahile" și seria nouă de povestiri ale lui Stanley G. Weinbaum, a căror acțiune se desfășura în universul Redurna al unei particule subatomice. În septembrie, am gustat serializarea în **Povestiri stranii** a noului roman al lui Robert E. Howard Conan: **Insula celor negri,** iar în august am fost puțin dezamăgiți de cea de-a patra nuvelă a lui Edgar Rice Burroughs, din serialul **De pe Jupiter,** avîndu-l ca erou pe John Carter de Barsoom: „Corsarii de pe Jupiter". Dar editorul **Antologiei săptămînale** promisese că vor mai urma două episoade, iar asta a fost o dezvăluire atît de surprinzătoare pentru Jefty și mine, încît a risipit dezamăgirea inițială.

Citeam împreună comicsurile, și decisesem, separat; înainte de a discuta, că personajele favorite erau Bărbatul Păpușă, Băiatul Aerian și Movilă. Adoram, de asemenea, benzile lui George Carlson în **Jingle Jangle Comics,** în special aventurile Prințului Plăcintă din Pretzleburg, pe care le citeam împreună și rîdeam, deși trebuia să-i explic lui Jefty unele poante mai subtile.

Cum să vă explic? Nu pot... Am făcut destulă fizică la facultate ca să emit unele ipoteze, dar presupun că sînt greșite în totalitate. Uneori, legile conservării energiei sînt anulate. Acestea sînt legile pe care fizicienii le numesc „ușor alterate". Probabil că Jefty era un catalizator pentru „ușoara alterare" a legilor conservării, despre care abia acum începem să ne dăm seama că există. Am încercat să citesc cîte ceva din domeniu – dezintegrarea mezonică de un tip „interzis": dezintegrarea gama care nu include mezonul neutrino printre produsele ei – dar nu am întîlnit nimic, nici ultimele comunicări ale Institutului Elvețian pentru Cercetare Nucleară de lîngă Zurich nu m-au lămurit. Eram îndreptat spre o vagă recunoaștere a filozofiei potrivit căreia numele adevărat al științei este **magie.**

Nici o explicație, dar o viață fericită.

Cea mai fericită parte a vieții mele.

Aveam lumea „reală", lumea magazinului meu, a prietenilor mei, a familiei mele, lumea profitului & pierderii, a taxelor și a serilor cu femei tinere care vorbesc despre cumpărături, sau ONU, sau scumpirea cafelei și a mașinilor de gătit cu microunde. Și aveam lumea lui Jefty, în care existam doar cînd eram cu el. Lucrurile din trecut el le știa ca noi și proaspete, iar eu le puteam încerca numai în compania lui. Iar membrana dintre cele două lumi devenea tot mai subțire, mai luminoasă și transparentă. Aveam tot ce era mai bun din ambele lucruri. Și, cumva, știam că nu pot transfera nimic dintr-una în cealaltă.

Uitînd asta, pentru un singur moment, îl trădam pe Jefty și sfîrșeam totul.

Bucurîndu-mă atît de mult, am devenit nepăsător, uitam de fragilitatea relațiilor dintre lumea lui Jefty și lumea mea. Există un motiv pentru care prezentul invidiază trecutul. Nu l-am înțeles niciodată. Nicăieri în cărțile despre lumea animală, unde supraviețuirea se decide în bătăliile dintre gheare și colți, tentacule și săculeți cu otravă, nu există atîta ferocitate cum este cea pe care prezentul o năpustește asupra trecutului. Nicăieri nu există o descoperire amănunțită a felului în care prezentul îl așteaptă pe Ce-A-Fost, îl așteaptă să devină Chiar-Acum, ca să-l sfîșie cu fălcile lui nemiloase.

Cine putea cunoaște un astfel de lucru... indiferent la ce vîrstă... și cu atît mai puțin la vîrsta mea... cine putea înțelege un astfel de lucru?

Încerc să mă dezvinovățesc. Nu pot. A fost vina mea.

***

Era într-o sîmbătă după-amiaza.

– Ce joacă azi? l-am întrebat în mașină, în timp ce ne îndreptam spre centru.

Mă privi și-mi zîmbi larg și frumos.

- Key Manyard în **Justiția glonțului și Omul demolat.**

Continua să zîmbească încîntat. L-am privit neîncrezător.

– **Glumești!** am exclamat, în culmea încîntării. OMUL DEMOLAT al lui Bester?

Încuviință din cap, bucuros de bucuria mea. Știa că era una din cărțile mele favorite.

– Uau! E extra!

– Extra-**super,** făcu el.

– Cu cine?

– Franchot Tone, Evelyn Keyes, Lionel Barrymore și Elisha Cook Jr.

Știa mai multe despre actorii de cinema, decît știusem eu vreodată. Cunoștea interpreții din toate filmele pe care le văzuse. Chiar și pe cei din rolurile secundare.

– Și desene animate?

– Trei: **Micuța Lulu, Rățoiul Donald** și **Bugs Bunny.**

– Ohoho! am exclamat.

Zîmbeam larg. Apoi am privit în jos și am văzut sub scaun teancul de chitanțe. Uitasem să le las la magazin.

– Trebuie să trecem pe la Centru, i-am spus. Am de lăsat ceva acolo. Nu-mi ia decît un minut.

– Bine, făcu Jefty. Dar nu întîrziem, nu?

– Poți să faci pariu, i-am răspuns.

(va urma)

Traducere de
Mihai Dan PAVELESCU

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

Jacques BERGIER

7. Nu este încă posibil să se producă aur. În loc de cuvîntul „încă" ar trebui să se scrie „în mod rentabil". Există diferite mteode de a sintetiza aur, dar la costuri de producţie foarte ridicate. Iar o reacţie de tipul: bor + tungsten = aur, pare chiar industrializabilă. Au fost făcute deja calcule: în urma unor foarte mari investiţii, s-ar putea construi fabrici capabile să producă aur la circa 60% din costul său actual. Numai un guvern ar putea dispune de asemenea sume şi s-ar putea ca unele state să fi realizat practic acest lucru, în mod clandestin. Este deci probabil ca, chiar înainte de sfîrşitul secolului, aurul să fie fabricat în mod curent şi astfel să-şi piardă valoarea sa de metal campion.

8. Nu e posibil să se prevadă cutremurele. Încă o dată ne găsim în faţă unei probleme prea complexe, care riscă să rămînă astfel încă mult timp, sau, poate chiar pentru totdeauna. Această problemă e mai dificilă chiar decît aceea a prevederii timpului atmosferic, deoarece despre cutremure ştim şi mai puţine lucruri.

În legătură cu acest lucru, voi cita un fragment din neliniştitorul eseu „Cum se tulbură natura" – „Care e cauza cutremurelor? În cursul erelor geologice, distribuţia neregulată a elementelor radioactive, producătoare de căldură în straturile de rocă, a produs diferenţe de temperatură sub scoarţa terestră. În continente, granitul şi alte roci similare conţin elemente radioactive concentrate foarte aproape de suprafaţă. În regiunile suboceanice, nu s-a produs o concentrare analoagă, deci, aceste zone pot prezenta diferenţe de temperatură mai mari de 100 ° C, faţă de regiunile subcontinentale din dreptul lor. Variaţii atît de mari de temperatură de-a lungul unei linii orizontale, datorate diferenţelor în distribuţia verticală a elementelor generatoare de căldură, determină forţe de natură termică, care produc tensiuni analoage celor care fac să se spargă un pahar plin cu apă fierbinte. Aceste tensiuni pot fi preluate de un flux lent de substanţă vîscoasă, conducătoare de căldură, care există la mari adîncimi şi care, după majoritatea geofizicienilor provoacă deriva continentelor. Tensiunea îşi poate găsi o ieşire şi prin ruperea straturilor sau prin mişcările pe care le fac rocile din apropierea unor fisuri antice. Mişcarea de-a lungul unei fisuri iradiază energia în exterior şi rezultatul este un cutremur: 200 megatone de energie eliberate doar pe parcursul unui an calendaristic. Energia eliberată depinde de volumul substanţelor implicate în acţiune. Cutremurele cele mai puternice se produc de-a lungul unor fisuri de 1000 de kilometri, în timp ce cele mai mici, urmează fisuri de 1 km sau chiar mai puţin. Cele mai importante cutremure au tendinţa să se dispună de-a lungul a două centuri importante. Prima – de-a lungul căreia se eliberează circa 85% din energia cutremurelor terestre - face înconjurul Pacificului, atingînd ţările de pe coastele sale: Japonia, coasta occidentală a Americii de Nord etc. Cealaltă traversează Mediterana şi se întîlneşte cu prima în Indonezia, după ce a traversat Asia. Dar s-a constatat că şi în regiunile „sigure" se produc cutremure. Este exemplul cutremurului din 1811-1812 din New Madrid, care a devastat, din senin, o întreagă regiune americană; pierderile de vieţi omeneşti au fost totuşi foarte puţine, datorită slabei densităţi a populaţiei. Astăzi, cunoştinţele noastre asupra mecanismelor fundamentale ale cutremurelor şi a metodelor de prevenire sau împiedicare a consecinţelor lor sînt încă limitate. Abia acum cîţiva ani au fost iniţiate discuţii cu privire la prevederea cutremurelor. Eforturi speciale se fac în acest domeniu în Japonia şi în SUA. Metodele actuale de prevenire a cutremurelor se bazează pe relevarea schimbărilor de tensiune în materia rocilor care înconjoară fisurile generatoare de cutremure, cunoscute. Este sigur, deocamdată, că, înainte de seism, tensiunea în aceste roci creşte".

Fragmentul demonstrează elocvent stadiul în care ne aflăm în acest domeniu. Poate se vor inventa, pînă la urmă, instrumente care să poată măsura şi analiza tensiunile straturilor de mare adîncime; poate nu se vor inventa decît într-un viitor foarte îndepărtat. Prevederea sigură a cutremurelor este deci, departe, foarte departe, mult dincolo de frontierele posibilului. Cît despre prevederea cutremurelor pe baza mişcării şi poziţiilor relative ale planetelor, totul nu e decît o formă mai sofisticată a astrologiei, o simplă excrocherie.

9. Nu se pot construi maşini de tradus automat. O asemenea informaţie are toate şansele să vă scandalizeze. S-a vorbit atît de mult despre computere traducătoare, fie în articolele de popularizare a ştiinţei, fie în lucrări ştiinţifice originale, încît foarte multă lume crede că, pentru realizarea lor, mai sînt necesare doar perfecţionări neînsemnate. Din păcate, există serioase motive să fim sceptici.

Cel care a expus acum cîţiva ani aceste motive a fost savantul american Mortimer Taube. Şi, din cîte ştiu eu, raţionamentul său nu a fost încă infirmat.

Înainte de Taube, se credea că unitatea de bază, cuanta de limbaj ar fi cuvîntul. Ceea ce înseamna că s-ar putea construi maşini care, dotate cu o memorie foarte vastă, pot acumula un număr suficient de mare de cuvinte cu care să opereze; ea ar fi tradus textul mot-a-mot (cuvînt cu cuvînt), iar în final ar fi făcut o revizie generală a versiunii traduse, ţinînd cont de gramaticile şi sintaxele respectivelor limbi. Dar Taube a demonstrat că unitatea fundamentală a gîndirii (şi a limbajului) nu este cuvîntul, ci fraza. Ar trebui deci ca maşina să memoreze toate frazele posibile; calculele demonstrează că, în felul acesta, pentru a traduce, de pildă, din franceză în engleză sau invers, folosind cele mai moderne sisteme de înmagazinare a informaţiei, ne-ar trebui o maşină ceva mai mare decît globul terestru! S-ar părea că, din nefericire, ne găsim într-adevăr în faţa unei imposibilităţi prin definiţie. Dacă nu se va găsi un mod de a infirma raţionamentul lui Taube, mă tem că nu vor apare niciodată maşini automate de tradus şi nici telefoane-traducătoare, care ar fi făcut ca franceza în care s-ar fi vorbit la Paris să sosească la New York sub formă de engleză.

10. Nu se va putea realiza niciodată un ecran gravitaţional. Aici sînt absolut sigur că e vorba despre o imposibilitate prin definiţie; doar dacă... dar să nu începem cu sfîrşitul.

Actualmente, ştiinţa nu a lămurit deloc cum se propagă gravitaţia. Se admite că e o deformare a spaţiului, dar asta e la fel de adevărat pentru cîmpul electric ca şi pentru cel magnetic; şi, în timp ce acestea două pot fi întrerupte, nimic nu poate întrerupe (ecrana) cîmpul gravitaţional. În SF (v., de exemplu, „Primii oameni în Lună" – H.G.Wells) se întîlnesc adesea ecrane gravitaţionale care întrerup acţiunea gravitaţiei Terrei asupra unui corp (o navă cosmică, de pildă), permiţîndu-i astfel să-şi ia zborul.

Apare însă următoarea obiecţie: să presupunem o placă (un ecran) prin care cîmpul gravitaţional nu poate trece. Pe marginea plăcii, instalăm o roată astfel încît jumătate din ea să se afle deasupra plăcii, iar jumătate în afara ei; roata e deci dispusă vertical, pe un ax orizontal, în jurul căreia se poate învîrti. Jumătate din roată, fiind mai grea, va tinde să cadă, în timp ce cealaltă jumătate va ieşi de după placă şi se va găsi din nou supusă gravitaţiei. În felul acesta, roata se va învîrti la infinit: un perpetuum mobile, deci, care este riguros interzis de legea conservării energiei. Ori asta pare să interzică pentru totdeauna ecranul gravitaţional. Cel puţin, asta e părerea mea. Exemplul de mai sus îl veţi găsi, de altfel, în toate cărţile care se ocupă de problemă. Şi totuşi...

Expuneam într-o zi această demonstraţie unui fizician eminent, cu care discutam despre literatura ştiinţifico-fantastică. Şi fizicianul (care preferă, deocamdată, să-şi păstreze anonimatul) mi-a spus: „Această demonstraţie nu mă convinge. E absolut posibil ca gravitaţia, ca şi lumina, să producă pe marginile unui ecran fenomene de refracţie. În acest caz, roata nu s-ar putea învîrti, dar astronava se va putea ridica, cu condiţia ca, natural, ecranul antigravitaţional să fi fost construit astfel încît să poată elibera energia echivalentă celei necesare pentru a imprima navei 11,3 km/s (viteza necesară navei pentru a se desprinde, în mod normal, de pămînt).

La ora actuală, cînd cunoştinţele noastre în domeniu se caracterizează mai ales prin ignoranţă, nu cred că putem nici să acceptăm, nici să contrazicem o astfel de obiecţie. De aceea, continui să susţin că ecranul gravitaţional e imposibil prin definiţie. Dar s-ar putea să greşesc.

(va urma)

Traducere de Mihail IONESCU

ABONAMENT 1994

Deoarece principalul defect al actualei societăţi îl reprezintă lipsa banilor, încercăm prin acest nou sistem de abonamente să recompensăm într-o mică măsură fidelitatea pe care unii dintre dumneavoastră o au faţă de noi. E drept că la acest lucru contribuie din plin hazardul,dar...

1. primii 10 abonaţi pe 1994 vor primi cîte un poster A 3 după o pictură celebră la alegere (din cele care au fost deja publicate) ale unor pictori renumiţi (H.Giger, B.Vallejo, DiMaccio, Ken Kelly etc.) *2.* al 100-lea abonat va primi gratuit un afiş al unui film sf apărut în România *3.* abonaţii cu nr 100,200,300,400,...900 vor participa la o tombolă specială care va avea ca premiu un disc soundtrack STAR TREK *4.* cel cu numărul 1000 va beneficia de un desen original semnat de unul dintre graficienii cu care colaborăm *5.* cel care va avea numărul 5000 va primi o carte a unuia dintre autorii români cu autograf *6.* afişe de fim, casete cu muzică electronică, albume de artă, invitaţii la diferite reuniuni şi consfătuiri sf, vor reveni celor la care numărul abonamentului se va termina în...13 *7.* la sfîrşitul anului va avea loc o tragere la sorţi la care vor participa toţi abonaţii revistei; premiul constă într-un număr special, bibliofil, purtînd semnătura autorilor, a redactorilor Jurnalului şi a tipografilor care îl vor realiza.

Fiecare abonat trebuie să trimită pe adresa redacţiei o copie xerox a chitanţei reprezentînd contravaloarea unui abonament pe minim 4 luni,precum şi numele,adresa exactă,nr.de telefon şi eventualele sugestii. Jurnalul SF este înscris în catalogul presei la poziţia 2128.

ÎN NUMĂRUL VIITOR

Robert SILVERBERG
Norman SPINRAD

Avalanşă în eter

Iată că odată cu avalanşa editorială urmează o avalanşă de noi emisiuni dedicate sf-ului. La Timişoara Darius H. Luca girează la postul de televiziune prin cablu o emisiune săptămînală avînd (lucru mai puţin obişnuit) o durată variabilă: 15-30 minute. La Braşov pe Canalul P + Lungeanu Ioan şi Călin Giurgiu prezintă o emisiune de sf în fiecare luni . Pe lîngă aceaste emisiuni de televiziune ne-au sosit ecouri şi despre două noi emisiuni de radio: în Buzău- Mugur Cornilă, respectiv Braşov- Florin Ursu.

Con-uri hispanice

7-18 martie: "Fanzines: the old and unforgettable glories" (Exhibition and sale), Futurama Bookshop; "First exhibition: comic by computer" (Exhibition), Futurama Bookshop and Casa de la Cultura.

1-18 iunie: "Science fiction and fantasy: national authors" (Exhibition and sale), Futurama, Telio and Soriano bookshops.

Adresa este: Grupo Gandiva, Apdo, Correos 70, 46 120- ALBORAYA (VALENCIA), SPAIN

EUROCON

Începînd cu data de 1 ianuarie a.c. taxa de participare la euROcon s-a majorat de la echivalentul a 5 dolari americani la echivalentul - la cursul zilei - a 8 dolari. Taxa trebuie achitată prin mandat poştal pe numele lui Szasz Geza .

IMPORTANT

20 000 de lei pentru cea mai bună proză sf. Lucrările trebuie expediate pe adresa redacţiei JSF pînă la data de 20 martie ac.Condiţii de participare: textul trebuie dactilografiat la două rînduri,să aibă minim 30 de pagini dactilo, maxim 40.Taxa de participare este de 2500 lei,care va fi expediată pe adresa redacţiei, pe numele Adrian Bănuţă. În afara prozei fiecare concurent trebuie să trimită obligatoriu o fotografie şi o autobiografie.

* Pentru EuRoCon JSF pregăteşte un număr color în 24 sau 36 de pagini.Cei care doresc să trimită proze, grafică sau picturi color sînt rugaţi să o facă pînă la data de 20 martie. Lucrările de proză nu trebuie să depăşească 15 pag. şi trebuie să aibă şi varianta în franceză, germană sau engleză.

Ionuţ BĂNUŢĂ

Teme şi motive SF

 # HADON - personaj de heroic-fantasy, erou al ciclului omonim al lui Philip Jose Farmer, originar din fabuloasa ţară Opar.

 # HANDICAPAT - persoană aflată în inferioritate faţă de ceilalţi oameni, datorită unor defecte înnăscute sau cauzate, de ordin fizic sau intelectual. Personajul este tratat cu simpatie în literatura sf: THEODORE STURGEON - *MORE THAN HUMAN*, FREDRICK POHL şi C. M. KORNBLUTH - *THE MEETING*, JUDITH MERRILL - *THAT ONLY A MOTHER*, SCOTT BAKER - *SYMBIOTE'S CROWN*

HARD SCIENCE - tip de scriere sf în care pe prim plan se situează prezentarea de cele mai multe ori în detaliu a argumentelor de ordin ştiinţific, acţiunea subordonîndu-se strict acestora.. Cînd autorul , în general om de ştiinţă, este dublat şi de un literator cu talent, naraţiunea se citeşte cu plăcere ca orice text literar. Este cazul scrierilor lui Jules Verne, Isaac Asimov, Larry Niven, I.A. Efremov, Vladimir Nemţov, Artur Clarke, Ion Mînzatu.

Din păcate , acest curent este animat de o masă numeroasă de autori care cred că enunţarea argumentelor ştiinţifice, descrierea detaliată a unor instalaţii, relatarea unor experimente, sînt suficiente pentru asigurarea unei intrigi literare. Rezultatul este dezolant, lucrările respective apropiindu-se mai mult de lucrările de popularizare a ştiinţei, cu o acţiune anostă pentru cititorul neavizat, cu personaje schematice, cu un dialog pe cît de doct, pe atît de plat. Aceşti autori uită că literatura sf este în primul rînd literatură şi că ficţiunea literară nu trebuie, şi nu poate să fie apreciată după criteriile ştiinţei; că un text sf nu este nici un manual şcolar nici un curs universitar.

În ceea ce priveşte sf-ul românesc vom spune că acest curent, în formă pseudoliterară, constituie încă trunchiul principal, fapt ilustrat şi de tendinţa de înlocuire a termenului de sf cu cel de anticipaţie tehnico-ştiinţifică.

 # HARPIE - monstru fabulos (în mitologia greacă) reprezentat sub forma unei femei înaripate, cu trup şi gheare de vultur. Face parte din accesoriile povestirilor heroic-fantasy.În unele scrieri ale lui Farmer deţine un rol important, pozitiv sau negativ.

 # HEROIC - FANTASY - (epopee fantastică) - gen al literaturii sf referindu-se la un anumit tip de scrieri apropiate legendelor cavalereşti tradiţionale şi saga nordice. Acţiunea se derulează în cadrul natural al unor lumi nelocalizate temporal sau spaţial, baroce şi medievale, sălbatice şi exotice, în care vrăjitoria şi magia sînt practici curente, beneficiind de toate atributele unor ştiinţe exacte, economia este în general de tip rural, arhitectura este reprezentată prin castele fortificate, edificii ciclopeene sau temple dedicate unor zeităţi malefice şi sîngeroase. Personajele sînt pitoreşti -nobili şi seniori cruzi şi sîngeroşi, negustori şireţi şi necinstiţi, marinari sălbatici, preoţi ai unor cuturi păgîne şi neliniştitoare, magicieni şi vrăjitori, războinici brutali şi gladiatori, sclavi şi vasali, femei, foarte multe femei, toate frumoase , mai mult sau mai puţin periculoase. Zeii şi demonii sînt personaje ce intervin deseori în derularea acţiunii, răspunzînd invocărilor ce le sînt adresate. Păduri seculare şi întunecate, munţi abrupţi şi ceţoşi sau cîmpii însorite găzduiesc alături de speciile cunoscute, reprezentanţi ai bestiariului fabulos (dragoni, licorni, himere, centauri, sirene) sau alte fiinţe de legendă sau specific occidental (germanic, scandinav sau celt) cum sînt - ciclopi, zîne, iele, gnomi. Eroii principali, înzestraţi cu puteri herculane sau însuşiri magice care îi apropie de zei, sînt de o virilitate agresivă şi îşi ating ţelurile prin forţă sau viclenie. Marii autori ai acestui gen sînt - Jack Vance, Fritz Leiber, Robert E. Howard, Clark Ashton Smith, Lin Carter, Roger Zelazny, Poul Anderson, E. R. Burroughs şa.

Principalele titluri, reprezentative prin modul exemplar de tratare al temei -

- Jack Vance ciclul *THE EYES OF THE OVERLORD*, ciclul *LYONESSE*, *THE WORLD THINKER*, *THE DYING EARTH*, *TEMPLE OF HAN*, *THE LAST CASTELE*

- ROBERT E HOWARD ciclul *CONAN THE CIMERIAN, KING KULL, THE DARK MAN, THE GODS OF BEL SAGOTH*

- CLARK A. SMITH - ciclul *ZATIQUE, DARK CRISTAL, THE VOYAGES OF KING EUROVAN, THE EMPIRE OF NECROMANCERS, THE RETURN OF THE SORCEROR*

LIN CARTER - ciclul *CONAN, CICLUL WORLD S END*, ciclul *SIMRANA, THE DREAM WORLD, THE GODS OF NIOM PARMA, THE FLAME OF IRIDOR, THIEF OF THOT, QUEST OF KADJI*

- ROGER ZELAZNY - *THE CRONICLES OF AMBER*, ciclul *CREATURES OF LIGHT AND DARKNESS*, ciclul *LORD OF LIGHT, THE DREAM MASTER, THIS IMMORTAL, THE ISLE OF DEAD, JACK OF SHADOWS*

- MICHAEL MOORCOCK - ciclul *ELRIC THE NECROMANCER*, ciclul *CHRONICLES OF CORUM*, ciclul *CRONICLES OF CASTLE BRASS*, ciclul *THE HAWKLORDS, THE ICE SCHOONER*, ciclul *THE RUNESTAFF*

- PHILIP JOSE FARMER - ciclul *WORLD OF TIERS*, ciclul *HADON OF OPAR, DARK IS THE SUN*

- E. R. BURROUGHS - ciclul *JOHN CARTER*, ciclul *PELLUCIDAR*, ciclul *VENUS*, unele episoade ale ciclului *TARZAN*

- LYON SPRAGUE DE CAMP - ciclul *POSEIDONIS*, ciclul *IRAZ*, ciclul *CONAN, THE MERMAN*

- POUL ANDERSON - *THE HIGH CRUSADE, OPERATION CHANGELING, OPERATION CHAOS, THE MERMAN'S CHILDREN*

- CLIFFORD SIMAK - *SHAKHESPEARE'S PLANET, THE GOBLIN RESERVATION, A CHOICE OF GODS, ENCHANTED PILGRIMAGE*

Genul a fost abordat cu succes şi de autorii tradiţionali cum ar fi : Ursula K. Le Guin, Robert Heinlein,Allan D. Foster, Kurt Steiner, Vladimir Colin

o HETEROMORF - în cazul sf aspectul este diferit de cel uman, concept opus celui care îi imaginează pe extratereştri sau pe roboţi asemănători omului.

Mihaela şi Cristian IONESCU